

Studii Biblice
Trimestrul IV / 2018

Unitatea în Hristos

Cuprins:

<i>Studiul 1</i>	2
Crearea lumii și căderea în păcat.....	2
<i>Studiul 2</i>	6
Cauzele discordiei.....	6
<i>Studiul 3</i>	10
„Ca toți să fie una”.....	10
<i>Studiul 4</i>	14
Secretul unității.....	14
<i>Studiul 5</i>	18
Experiența unității în biserica primară.....	18
<i>Studiul 6</i>	22
Metafore ale unității.....	22
<i>Studiul 7</i>	26
Când apar conflicte.....	26
<i>Studiul 8</i>	30
Unitatea în credință.....	30
<i>Studiul 9</i>	34
Cea mai convingătoare dovadă.....	34
<i>Studiul 10</i>	38
Unitatea și refacerea relațiilor.....	38
<i>Studiul 11</i>	42
Unitate în închinare.....	42
<i>Studiul 12</i>	46
Organizația bisericii și unitatea.....	46
<i>Studiul 13</i>	50
Refacerea finală a unității.....	50

29 septembrie - 5 octombrie

Crearea lumii și căderea în păcat

Textul de memorat: „Și după ce l-a dus afară [pe Avraam], i-a zis: «Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.» Și i-a zis: «Așa va fi sămânța ta.» Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” (Geneza 15:5,6)

Istoria poporului lui Dumnezeu se deschide cu crearea oamenilor și cu căderea lor tragică în păcat. Orice demers de înțelegere a caracterului unității bisericii trebuie să pornească de la planul inițial al lui Dumnezeu de la crearea lumii și de la nevoia de restaurare de după cădere.

Primele capitole ale Bibliei ne dezvăluie intenția lui Dumnezeu ca omenirea să formeze o singură familie. Din nefericire, unitatea aceasta a fost distrusă după tragedia păcatului. Discordia și divizarea își au rădăcina în păcat, sunt consecința urâtă a neascultării. Ele sunt prezente în germene în relația dintre Adam și Eva după ce au mâncat din pomul interzis (vezi Geneza 3:11). De aceea, între obiectivele majore ale planului de mântuire este și refacerea unității de la început.

Avraam, părintele poporului lui Dumnezeu, a îndeplinit un rol esențial în planul de mântuire. În Scriptură, el este dat ca exemplu de neprihănire prin credință (vezi Romani 4:1-5), un tip de credință care îi unește pe credincioși cu Dumnezeu și unul cu altul. Dumnezeu lucrează prin oameni pentru a reface unitatea și pentru a aduce la cunoștința omenirii pierdute voința Sa.

Duminică, 30 septembrie – Dragostea ca fundament al unității

O idee care se desprinde clar din relatarea despre crearea lumii din Geneza 1 și 2 este starea de armonie generală de la încheierea primei săptămâni din istoria lumii. Dumnezeu le acordă tuturor lucrurilor și ființelor pe care le-a creat calificativul de „foarte bune” (Geneza 1:31), având în vedere nu doar frumusețea lor, ci și faptul că atunci nu exista nicio urmă de rău sau de discordie. Planul Său a urmărit coexistența și interdependența armonioasă a tuturor formelor de viață. El a creat o lume frumoasă pentru familia umană. A creat o lume perfectă, demnă de El. Planul Său inițial a fost ca în lumea noastră să existe armonie, unitate și dragoste.

1. Ce ne spune Scriptura despre modul diferit în care a fost creat omul față de celelalte ființe de pe pământ (Geneza 1 și 2)? Geneza 1:26,27

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, lucru care nu este menționat în dreptul altor ființe. Natura chipului lui Dumnezeu a rămas până astăzi un subiect controversat printre teologi, însă multe pasaje din Scriptură declară că Dumnezeu este dragoste.

2. Ce înțelegem din cuvintele lui Ioan despre cum a fost omul la început și despre rolul acestei trăsături asupra unității lumii noastre? 1 Ioan 4:7,8,1

Dumnezeu este dragoste. Aceasta înseamnă că omul, fiind creat după chipul Său, este capabil să iubească (într-un mod în care celelalte ființe create de pe pământ nu sunt capabile). Însă dragostea nu poate exista decât în relație cu alții. Crearea după chipul lui Dumnezeu presupune deci, printre altele, și capacitatea de a iubi profund.

Luni, 1 octombrie – Consecințele căderii

Căderea în păcat a avut un impact uriaș. Neascultarea lui Adam și a Evei a declanșat distrugerea interdependenței armonioase dintre toate formele de viață. Iar în planul relației dintre oameni, a declanșat discordia, disensiunea și separarea care se văd până azi. Pierderea armoniei se poate vedea în încercarea lor de a arunca vina asupra altcuiva (Geneza 3:12,13). Astăzi o întâlnim la tot pasul.

3. Care au fost urmările păcatului și impactul lui asupra lumii armonioase create de Dumnezeu? Geneza 3:16-19; Geneza 4:1-15

Neascultarea lui Adam a avut consecințe care au afectat întreaga lume creată de Dumnezeu. Au fost afectate atât natura, cât și relațiile interumane. Cain și Abel, frații care ar fi trebuit să se iubească și să aibă grijă unul de altul, s-au înstrăinat din cauză că unul și-a urmat înclinațiile egoiste, în loc să respecte porunca lui Dumnezeu. Și aceasta a dus la violență și la moarte. Cain a fost mândru nu în primul rând pe Abel, cât pe Dumnezeu (Geneza 4:5), iar mânia l-a condus la resentimente față de Abel. Neascultarea a rupt și mai mult relațiile umane.

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). Răutatea aceasta a atras în final potopul și teribila devastare a lumii. Dar Dumnezeu nu a abandonat omenirea, ci a păstrat o rămășiță, pe Noe și familia lui, care să ia totul de la început.

După potop, El le-a dat un semn: curcubeul, care avea să le aducă aminte de grija Sa și de făgăduințele Sale, de bunătatea și de îndurarea Sa (Geneza 9:12-17, Isaia 54:7-10). Și a făcut un legământ cu Noe, reinstituind planul inițial de a avea pe pământ o singură familie, unită și credincioasă Lui și Cuvântului Său.

Pe ce căi distruge păcatul armonia? Cum poți contribui la refacerea armoniei în cercul apropiaților tăi?

Marti, 2 octombrie – Dezbinarea și separarea

4. Cum s-a adâncit dezbinarea dintre oameni? Geneza 11:1-9

Evenimentele consemnate în Biblie după relatarea despre potop sunt: construirea Turnului Babel, încurcarea limbii și împrăștierea pe toată fața pământului a oamenilor care până atunci vorbiseră o singură limbă. Unii dintre descendenții lui Noe, atrași probabil de frumusețea zonei dintre Eufrat și Tigru și de fertilitatea solului, au decis să zidească o cetate și un turn în țara Șinear, o zonă din sudul Irakului de astăzi.

Arheologia a relevat că Mesopotamia a fost o zonă dens populată încă din zorii istoriei. Printre locuitorii ei au fost și sumerienii, cărora li se atribuie inventarea scrierii pe tăblițe de lut. Ei aveau case bine construite și erau pricepuți la confecționarea de bijuterii, unelte și obiecte de uz casnic. Excavările au mai scos la lumină și multe temple în formă de turn, închinare diversilor zei.

Descendenții lui Noe stabiliți în Șinear au uitat repede de Dumnezeu și de făgăduința Sa de a nu mai distruge niciodată lumea prin potop. Ei s-au gândit să construiască Turnul Babel ca dovadă a înțelepciunii și a priceperii lor, din dorința de a-și crea o reputație, de a-și „face un nume”. „Intenția divină era ca oamenii să păstreze unitatea dintre ei prin liantul religiei adevărate. În momentul în care idolatria și politeismul au distrus acest liant spiritual interior, ei au pierdut nu doar unitatea religioasă, ci și spiritul de fraternitate. Un plan ca acesta, de construire a turnului cu scopul menținerii prin mijloace exterioare a unității interioare pierdute, nu avea șanse de reușită.” - *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 1, pp. 284,285

Căderea lui Adam și a Evei a spulberat unitatea rasei umane și a distrus planul inițial al lui Dumnezeu. Urmările: confuzia în ce privește închinarea, răspândirea pe tot pământul a răului și a imoralității și, în final, fragmentarea omenirii într-o sumedenie de culturi, limbi și rase diferite și adesea opuse una alteia.

Ce putem face efectiv împotriva practicii împărțirii oamenilor după rasă, cultură și limbă, împărțire care ne afectează chiar și în biserică?

Miercuri, 3 octombrie – Avraam, părintele poporului lui Dumnezeu

Trei mari religii monoteiste ale lumii, iudaismul, creștinismul și islamul, îl consideră pe Avraam părintele lor. Creștinii se consideră descendenții lui spirituali. Când a fost chemat să plece din țara lui, din Mesopotamia, Avraam a primit făgăduința că, în el, „toate familiile pământului vor fi binecuvântate” (Geneza 12:3; vezi și 18:18; 22:18). Binecuvântarea aceasta a venit prin Isus.

5. Ce elemente ale credinței lui Avraam sunt amintite în următoarele texte? Ce legătură au cu ideea de unitate creștină? Cum ne pot ajuta să înțelegem importanța unității creștine? Evrei 11:8-19; Romani 4:1-3; Galateni 3:29

Vedem la Avraam, ca părinte al credincioșilor, câteva dintre componentele fundamentale ale unității creștine. În primul rând, el *a ascultat*: „Prin credință Avraam... a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). În al doilea rând, *a crezut în făgăduințele lui Dumnezeu*: „Prin credință a venit și s-a așezat el în Țara Făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui... Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:9,10). În al treilea rând, el *a crezut că Dumnezeu avea să-i dea un fiu* și că, în viitor, urmașii lui aveau să fie mulți la număr ca stelele. Dumnezeu l-a îndreptățit pe baza acestui răspuns al credinței (Romani 4:1-3). În al patrulea rând, *a avut încredere în planul lui Dumnezeu de mântuire*. Credința lui a fost cel mai greu încercată când Dumnezeu i-a cerut să-l aducă jertfă pe Isaac (Geneza 22:1-19; Evrei 11:17-19).

Vechiul Testament îl numește pe Avraam prietenul lui Dumnezeu (2 Cronici 20:7; Isaia 41:8). Viața lui de credință, ascultarea lui neșovăielnică și încrederea lui în făgăduințele lui Dumnezeu sunt un exemplu pentru viața noastră de credință.

Gândește-te la faptele și la cuvintele tale din ultimele zile. Ce poți face pe viitor pentru ca ele să reflecte corespunzător credința ta?

Joi, 4 octombrie – Poporul ales al lui Dumnezeu

6. De ce l-a ales Dumnezeu pe Israel, pe urmașii lui Avraam, ca popor al Său? Deuteronomul 7:6-11

Scopul pentru care Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și cu descendenții lui a fost păstrarea cunoașterii despre El în lume și mântuirea lumii (Psalmii 67:2). Dar motivul principal a fost dragostea Sa pentru oameni. Urmașii lui Avraam nu se puteau lăuda cu vreun merit special (Deuteronomul 7:7).

Alegerea lor s-a făcut după niște criterii ciudate pentru mentalitatea generală a oamenilor. Noi, oamenii, îi alegem pe cei puternici, înțelepți și siguri de ei, dar Dumnezeu nu-i alege pe cei tari, ci pe cei conștienți că sunt slabi, că au lipsuri, că sunt mici și că nu au cu ce se lăuda înaintea Sa (1 Corinteni 1:26-31).

Și iată ce privilegii au avut: „Dumnezeu a dorit să facă din poporul Israel un motiv de laudă și de slavă. Iudeilor li s-au acordat toate avantajele spirituale. Dumnezeu nu i-a privat de nicio favoare în vederea formării unui caracter care i-ar fi putut face reprezentării Săi.

Ascultarea de Legea lui Dumnezeu le-ar fi adus o prosperitate uimitoare în comparație cu națiunile lumii. Dumnezeu le-ar fi putut da înțelepciune și talente în toate domeniile, ar fi continuat să fie învățătorul lor și i-ar fi înnobilit și înălțat prin supunerea față de legile Sale. Dacă ar fi fost ascultători, ei ar fi fost feriți de bolile de care sufereau celelalte popoare și ar fi fost binecuvântați cu putere intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa trebuiau să se descopere în toate dovezile prosperității lor. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și de conducători. Dumnezeu le-a asigurat toate condițiile favorabile pentru a deveni cea mai mare națiune de pe pământ.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 212

Știm ce a făcut Dumnezeu pentru Israelul de odinioară și ce chemare i-a adresat. În ce fel se aseamănă cu ceea ce a făcut El pentru noi și cu chemarea pe care ne-a adresat-o nouă, ca adventiști de ziua a șaptea?

Vineri, 5 octombrie – Un gând de încheiere

Planul inițial al lui Dumnezeu pentru crearea omenirii este reflectat și de instituția familiei (Geneza 2:21-24), și de cea a Sabatului. Sabatul a fost dat pentru toți oamenii, cum a arătat Isus în Marcu 2:27,28. Caracterul lui universal reiese și din faptul că Dumnezeu a pus deoparte ziua a șaptea înainte de chemarea lui Israel ca popor al legământului Său și chiar înainte de căderea în păcat. Ce forță unificatoare ar fi Sabatul dacă ar fi păzit de toți oamenii! Ziua de odihnă a fost lăsată de Dumnezeu pentru a le aminti urmașilor lui Adam și ai Evei că toți își au originea în El și despre faptul că toți sunt frați. „Atât Sabatul, cât și familia au fost instituite în Eden, iar ele sunt legate indisolubil în planul lui Dumnezeu. În această zi, mai mult decât în oricare alta, putem să trăim viața din Eden. Planul lui Dumnezeu era ca membrii familiei să fie asociați în muncă și studiu, în închinare și recreare, tatăl, ca preot al casei, iar mama și tata deopotrivă ca învățători și tovarăși ai copiilor lor.” - Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, ed. 2014, p. 398

Pentru studiu suplimentar: capitolele „Crearea pământului” și „Chemarea lui Avraam” din cartea *Patriarhi și profeți* de Ellen G. White.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 1-7

1. La ce anume se declara Ioan părtăș cu cei cărora le scria?
2. Unde a fost ucis Antipa?
3. Ce vor fi determinați să știe cei din sinagoga Satanei?
4. Ce seminție nu este enumerată în lista celor sigilați (pecetluiți)?

Istoria mântuirii, capitolul 32

5. Cum a fost limbajul ucenicilor începând din Ziua Cincizecimii?

6 octombrie - 12 octombrie

Cauzele discordiei

Textul de memorat: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; și știința sfinților este priceperea.”
(Proverbele 9:10)

Profeții din Vechiul Testament i-au chemat în repetate rânduri pe israeliți să asculte de cerințele lui Dumnezeu. Neascultarea și nepăsarea aveau să conducă la apostazie și discordie. Ascultarea de legile lui Dumnezeu avea menirea să-i protejeze de consecințele naturale ale păcatului și să-i sfințească în mijlocul multelor popoare străine. Respectarea voinței divine urma să dea naștere la armonie între ei și să le întărească decizia de a se opune pătrunderii printre ei a practicilor păgâne și rele de închinare. Dorința lui Dumnezeu a fost ca poporul Lui să fie sfânt și să fie o mărturie pentru popoarele învecinate.

După ce au fost eliberați din Egipt, Moise le-a spus evreilor: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput»” (Deuteronomul 4:5,6).

Dacă ar fi rămas credincios, Israel ar fi fost mult binecuvântat și ar fi fost, la rândul lui, o binecuvântare pentru alții. Însă necredințioșia avea să genereze o serie întregă de probleme, printre care și discordia.

Duminică, 7 octombrie – „Întoarce-te, necredincioasă Israel”

Israelii din vechime au oscilat continuu între neascultare și anarhie, pe de o parte, și întoarcere la Dumnezeu și ascultare, pe de altă parte. Acest tipar se regăsește pe tot parcursul istoriei lor. Când respectau voința Domnului, erau binecuvântați cu pace și cu viață. Când nu ascultau și făceau ce voiau ei, viața lor era nefericită, marcată de războaie și conflicte. Dumnezeu i-a avertizat cu privire la consecințe încă dinainte de intrarea lor în Canaan și le-a arătat cum să le evite.

1. De care binecuvântări aveau să se bucure israeliții dacă aveau să asculte de voința lui Dumnezeu? Deuteronomul 28:1-14

2. Ce lecție găsim pentru noi în apelul lui Dumnezeu ca Israel să se pocăiască și să se întoarcă la El? Ce învățăm despre dragostea și răbdarea Sa? Ieremia 3:12-18

Dumnezeu Și-a păstrat dragostea, îndurarea și generozitatea față de copiii Săi, în ciuda răzvrătirii, dezbinării și idolatriei lor. El îi cheamă fără încetare să se întoarcă la El și să se pocăiască de nelegiuirea lor. Și le promite iar și iar refacere și speranță pentru viitor.

Prorocul a rostit cuvintele acestea într-o perioadă de mare neglijare a Cuvântului lui Dumnezeu. În ciuda reformelor începute de Iosia, israeliții, în majoritatea lor, nu simțeau nevoia spirituală de a fi ascultători de Dumnezeu. Păcatele lor, idolatria și viața lor egoistă îi dusese la dezastru în plan spiritual și politic. Cu cât se îndepărtau mai mult de voia lui Dumnezeu, cu atât mai sumbru le era viitorul. Dar, prin Ieremia, Dumnezeu i-a chemat să se întoarcă. Le pregătise un viitor frumos și dorea să le redea prosperitatea, unitatea și sănătatea. Aceasta însă doar dacă aveau să trăiască prin credință și să facă dovada credinței lor.

Cum a fost viața ta când ai ascultat de Dumnezeu și cum a fost când nu ai ascultat de El?

Luni, 8 octombrie – „Fiecare făcea ce-i plăcea”

3. Ce probleme au apărut în poporul lui Dumnezeu? Judecătorii 17:6; Judecătorii 21:25;

Nu există rețetă mai bună pentru divizare și dezbinare în poporul lui Dumnezeu! Unitatea israeliților trebuia să se întemeieze pe ascultarea fermă de Domnul, cu care intraseră în legământ solemn. Ei au ales totuși să facă ce le plăcea - sub influența popoarelor învecinate - și au apucat pe calea sigură către dezastru. Noi toți suntem ființe căzute și, dacă ne lăsăm în voia ideilor noastre și a înclinațiilor inimii, ne îndepărtăm de la calea Domnului.

4. Care era starea spirituală și socială a lui Israel în timpul judecătorilor? Judecătorii 2:11-13; Judecătorii 3:5-7

„Prin Moise, Domnul pusese înaintea poporului urmările necredincioșiei. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă de viața lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu mai putea veni asupra lor. Uneori, aceste avertizări au fost luate în seamă și, ca urmare, binecuvântări bogate s-au revărsat peste națiunea iudaică și, prin ea, peste popoarele înconjurătoare. Dar, cel mai adesea în istoria lor, ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de a fi reprezentanții Săi. L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și i-au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt. Ei doreau să-și însușească roadele viei peste care fuseseră puși ispravnici. Din cauza lăcomiei și a poftelor lor, au ajuns să fie disprețuiți chiar și de păgâni. În felul acesta, neamurilor li s-a dat prilejul să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile Sale.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 12

Ce impact are biserica noastră asupra celor din jur? Ce calități ale adventiștilor îi impresionează pe oameni? Ce defecte îi descurajează?

Marti, 9 octombrie – Divizarea națiunii

Apostazia poporului lui Dumnezeu și consecințele ei cumplite nu au apărut peste noapte, ci în urma unor decizii greșite luate de-a lungul mai multor secole.

5. Citește istoria regelui Roboam. Care au fost cauzele divizării națiunii? 1 Împărați 12:1-16

„Dacă ar fi înțeles voința divină cu privire la Israel, Roboam și sfătuitoarii lui lipsiți de experiență ar fi ținut seama de cererea poporului pentru reforme hotărâte în administrare. (...) Hotărârea de a menține și de a spori apăsarea din timpul domniei lui Solomon era în conflict direct cu planul lui Dumnezeu pentru Israel și i-a dat poporului motive serioase să se îndoiască de sinceritatea lor. În această încercare neînțeleaptă și neîndurătoare de a exercita puterea, împăratul și sfătuitoarii aleși de el și-au manifestat mândria pentru poziția și autoritatea lor.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 64

Istoria lui Roboam și a deciziei lui pripite și neînțelepte de a-i supune pe israeliți la muncă forțată constituie un eveniment trist din istoria lui Israel. Regele s-a consultat cu două grupuri de sfetnici, dar a ales să urmeze sfatul tinerilor de seama lui, lipsiți de experiență, și astfel a adus nenorocirea asupra împărăției pe care tatăl lui, Solomon, și bunicul lui, David, o clădiseră vreme de optzeci de ani. Sfatul ca împăratul să imite majoritatea și să se declare mai dur decât tatăl lui nu a fost bun. În final, Roboam s-a dovedit a fi un tiran și un om nedemn de loialitatea poporului său. Așa a apărut în poporul lui Dumnezeu o divizare care nu ar fi trebuit să existe niciodată și care n-a fost niciodată plănuită de Domnul.

6. Ce ne spun textele următoare despre nevoia noastră de înțelepciune? Unde se găsește sursa adevăratei înțelepciuni? Proverbele 4:1-9; Proverbele 9:10; Iacov 1:5

Miercuri, 10 octombrie – Schisma din Corint

Din nefericire, problema dezbinării în poporul lui Dumnezeu nu a dispărut nici în perioada Noului Testament. Primele patru capitole din 1 Corinteni constituie un apel la unitate. În timp ce se afla în Efes, Pavel a aflat că în biserica din Corint apăruseră dezbinări între membri. Și își începe scrisoarea către ei cu o lungă chemare de a rămâne uniți și de a evita schisma. El este îngrijorat de această situație și le oferă sfaturi inspirate pentru a o remedia.

7. Care era cauza probabilă a dezbinării, a divizării și a certurilor dintre corinteni? 1 Corinteni 1:10-17

Soluția lui Pavel la această situație a fost să le aducă aminte că ei erau creștini și că, de aceea, trebuiau să fie uniți „într-un gând și o simțire”. Dorința sa era ca disensiunea aceasta, indiferent de cauza ei, să înceteze.

El le-a reamintit corintenilor că datoria creștinilor era să calce pe urmele lui Hristos, nu ale oamenilor, oricât de talentați, de înzestrați și cu chemare ar fi fost aceștia. El a clarificat faptul că împărțirea în „partide” nu era voia lui Hristos. Și a afirmat că unitatea creștină îl are în centru pe Hristos și jertfa Sa pe cruce.

Unitatea creștină își are drept sursă adevărul descoperit de Isus Hristos și de răstignirea Sa și nu de vreun mentor, predicator sau conducător, oricât de merituos ar fi acesta. Noi toți suntem egali în fața crucii. Noi ne botezăm în Isus, singurul capabil să ne curățească de păcat. Totuși noi trebuie să urmărim în mod practic unitatea și să o păstrăm.

Pentru noi, ca adventiști de ziua a șaptea, aceasta înseamnă că unitatea credinței și a misiunii nu este garantată pentru totdeauna. Dezbinările și certurile o pot submina dacă nu păstrăm relația cu Hristos.

Cum putem evita pericolele amintite de Pavel aici? De ce trebuie să fim mereu atenți să nu ajungem mai loiali unui om decât lui Hristos?

Joi, 11 octombrie – „Se vor vâri între voi lupi răpitori”

8. Cu privire la ce i-a avertizat Pavel pe prezbiterii bisericii din Efes? Ce trebuiau să facă ei pentru ca lucrurile acestea să nu se întâmple? Faptele 20:25-31

În lucrarea sa, Pavel a avut parte adesea de împotriviri și era conștient că nu avea să le fie ușor credincioșilor să păstreze puritatea Evangheliei lui Isus Hristos. În cuvântul de rămas-bun adresat prezbiterilor din Efes, el a preluat analogia cu străjerul, din Ezechiel 33:1-6, pentru a le transmite ideea că erau răspunzători pentru păstrarea Evangheliei. Datoria lor era să păstorească atent biserica.

Expresia „lupi răpitori” folosită cu referire la învățătorii mincinoși (Faptele 20:29) ne trimite cu gândul la avertizarea similară dată de Isus că învățătorii falși aveau să se îmbrace în haine de oi (Matei 7:15). Și, într-adevăr, la scurt timp după această avertizare a apostolului, învățătorii mincinoși au venit și au atacat bisericile înființate de el în Asia. În Efeseni 5:6-14 și Coloseni 2:8, găsim câteva avertizări ale sale pentru bisericile din Asia Mică, iar în 2 Timotei, apostolul îi atrage atenția lui Timotei, cel care răspundea de biserica din Efes, asupra ereziilor din biserică și asupra lipsei de evlavie a oamenilor din zilele din urmă.

9. Cum îl sfătuiește Pavel pe Timotei să-i combată pe învățătorii mincinoși și să păstreze unitatea bisericii? 2 Timotei 2:14-19; 3:12-17

Antidotul pentru disputele și speculațiile inutile îl constituie înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și prezentarea lui corectă. Doar adevărul conduce la temere de Dumnezeu și la armonie între credincioși. Ereziile rod biserica Sa ca o cangrenă și, de aceea, Timotei a fost sfătuit să le evite și să-i îndemne pe credincioși să le evite la rândul lor.

Cum se poate proteja biserica de cei care dezbină prin învățături greșite?

Vineri, 12 octombrie – Un gând de încheiere

„Domnul dorește ca slujitorii Săi aleși să învețe cum să se unească într-un efort armonios. Unora ar putea să li se pară că deosebirea dintre darurile lor și cele ale unui colaborator este prea mare pentru a le îngădui să se unească într-o lucrare armonioasă, dar, dacă își aduc aminte că există o varietate de mentalități care trebuie să fie abordate și că unii vor respinge adevărul când este prezentat de un lucrător, dar își vor deschide inima față de adevărul lui Dumnezeu când este prezentat de un alt lucrător într-o manieră diferită, atunci se vor strădui să colaboreze în unitate. Toate talentele lor, oricât de diverse, pot fi sub controlul aceluiași Duh Sfânt. În fiecare cuvânt și în fiecare faptă se vor da pe față bunătatea și iubirea și, când fiecare lucrător își va ocupa cu credincioșie locul rânduit, rugăciunea lui Hristos pentru unitatea urmașilor Săi va primi răspuns, iar lumea va ști că ei sunt ucenicii Săi.” - Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 359

Pentru studiu suplimentar: *Profeți și regi*, cap. 6, „Ruperea împărăției”; *Faptele apostolilor*, cap. 29, „Solie de avertizare și îndemn”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 8-14

1. Ce nu pot să facă idoli la care se închină oamenii nepocăiți?
2. Când se va sfârși taina lui Dumnezeu?
3. Ce anume știe Diavolul, de când a fost aruncat pe pământ?
4. Ce anume nu poate învăța nimeni, cu excepția celor o sută patruzeci și patru de mii?

Istoria mântuirii, capitolul 33

5. Ce efect a avut cuvântarea de apărare a lui Petru asupra preoților, conducătorilor și poporului?

13 octombrie - 19 octombrie

„Ca toți să fie una”

Textul de memorat: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:20,21)

Evanghelia lui Ioan ne dezvăluie ce preocupări a avut Isus înainte de a fi trădat și omorât. Ea ne prezintă pe parcursul a cinci capitole importante (Ioan 13 - 17) ultimele Sale învățături și o rugăciune (Ioan 17), care mai este numită uneori „rugăciunea Sa de Mare-Preot”.

„Denumirea aceasta este adecvată, pentru că, prin această rugăciune, Domnul nostru Se consacră sacrificiului în care este simultan preot și victimă. Totodată, este o rugăciune de consacrare înălțată în favoarea celor pentru care este adus sacrificiul - ucenicii prezenți în camera de sus și cei care aveau să vină ulterior la credință prin mărturia lor.” - F. F. Bruce, *The Gospel of John*, Grand Rapids; Eerdmans, 1983, p. 328

În centrul rugăciunii se află preocuparea lui Isus pentru unitatea ucenicilor și a celor care aveau să creadă în El mai târziu. Aceasta este tema ei principală: „Pentru ei Mă rog, nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi - tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu - și Eu sunt proslăvit în ei” (Ioan 17:9,10).

Discuția noastră despre unitatea bisericii, despre unitatea noastră în Hristos nu poate fi relevantă și completă dacă nu abordează și rugăciunea aceasta. Pentru ce S-a rugat Isus, pentru cine S-a rugat și ce semnificație are rugăciunea Sa pentru noi astăzi?

Duminică, 14 octombrie – Isus Se roagă pentru Sine

Putem deosebi în rugăciunea Domnului Isus ca Mare-Preot trei părți.

1. Pentru ce S-a rugat Isus la început și ce înseamnă aceasta pentru noi? Ioan 17:1-5

Isus a mijlocit mai întâi pentru Sine. Mai înainte, spusese de mai multe ori că nu-I sosise încă ceasul (Ioan 2:4; 7:30; 8:20). Acum însă era conștient că ceasul jertfirii bătea la ușă. Venise clipa încheierii lucrării Sale pe pământ și avea nevoie de putere pentru a-Și împlini misiunea. Era timpul pentru rugăciune.

Isus a decis să-L proslăvească pe Tatăl Său împlinind voia Sa, chiar dacă aceasta presupunea suferința pe cruce. Faptul că El a acceptat crucea nu a fost o atitudine fatalistă, ci o exercitare a autorității primite de la Tatăl. El nu a murit ca martir, ci L-a proslăvit pe Tatăl de bunăvoie prin împlinirea scopului pentru care Se întrupase: să Se ofere ca jertfă pentru păcatele omenirii.

2. Ce este viața veșnică? Ce înseamnă să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Ioan 17:3

Mai înainte de toate, Isus spune că viața veșnică constă în a-L cunoaște personal pe Dumnezeu. El nu susține aici mântuirea prin fapte sau prin cunoaștere, ci Se referă la experiența cunoașterii lui Dumnezeu ca urmare a jertfei de pe cruce. Cunoașterea aceasta poate fi obținută prin relația personală cu Tatăl. Tendința noastră omenească este să reducem cunoașterea la cunoștințe și informații, însă aici Isus are în vedere ceva mai profund: relația personală cu Dumnezeu. Prima venire a lui Isus a avut ca scop să-i conducă pe oameni pe drumul către o cunoaștere a lui Dumnezeu care să le aducă bucurie și mântuire, dar și unitatea la care conduce această cunoaștere.

Care este diferența dintre a avea cunoștințe despre Dumnezeu și a-L cunoaște personal? Ce experiențe te-au ajutat să-L cunoști pe Dumnezeu?

Luni, 15 octombrie – Isus Se roagă pentru ucenicii Săi

3. Ce lucruri concrete cere Domnul Isus pentru ucenici? Ioan 17:9-19

Când El nu avea să mai fie cu ei, ucenicii aveau să fie în pericolul de a-și pierde credința. El îi cere Tatălui să-i păzească atât timp cât sunt în lume. Nu Se roagă pentru lume, fiindcă știe că ea se împotrivesc voinței Tatălui (1 Ioan 5:19). Dar lumea este locul unde ucenicii urmau să lucreze și de aceea îi cere Tatălui să-i păzească de răul din lume. Lui Isus îi pasă de lume, căci este Mântuitorul ei! Însă vestirea Evangheliei depinde de mărturia celor care se vor duce să o vestească. De aceea mijlocește pentru ei ca să fie izbăviți de cel rău (Matei 6:13).

Cu toate acestea, un ucenic nu a putut fi salvat - cel care s-a hotărât să-L trădeze (Ioan 13:18-30). Deși trădarea fusese prevestită de Scriptură (Psalmii 41:9), Iuda n-a fost o victimă a sorții. „La cina de Paște, Domnul Hristos Și-a dovedit divinitatea, dând în vileag scopul vânzătorului. Cu gingășie, El nu l-a trecut cu vederea pe Iuda atunci când le-a slujit ucenicilor. Dar ultimul apel al iubirii a rămas fără răspuns.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 621

De asemenea, Isus Se roagă pentru unitatea ucenicilor (Ioan 17:11), conștient că invidia și gelozia puteau să-i dezbină, ca în alte ocazii trecute. Unitatea aceasta nu poate fi obținută prin puterea oamenilor. Ea este exclusiv rezultatul și darul harului divin. Unitatea ucenicilor se întemeiază pe unitatea dintre Tatăl și Fiul și este condiția indispensabilă pentru slujirea lor eficientă viitoare.

Un alt lucru indispensabil pentru ca ucenicii să le poată sluji altora este sfințirea, sau consacrarea lor prin adevăr. Lucrarea harului divin la inima lor avea să-i transforme. Dar, ca să poată da mărturie despre adevărul lui Dumnezeu, aveau nevoie să se lase transformați de acest adevăr.

Ce înseamnă „a nu fi din lume”? Ce atitudini și comportamente îi caracterizează pe cei care nu sunt din lume?

Marti, 16 octombrie – „Pentru cei ce vor crede în Mine”

4. Care este dorința lui Isus pentru aceia care aveau să creadă Evanghelia mai târziu? De ce este importantă împlinirea acestei rugăciuni? Ioan 17:20-26

Isus S-a rugat ca aceia care aveau să creadă în El în viitor să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una. Evanghelia lui Ioan consemnează în mai multe locuri afirmațiile Sale despre unitatea Sa cu Tatăl. El și Tatăl nu acționează niciodată independent unul de celălalt, ci sunt uniți permanent, în tot ce fac (Ioan 5:20-23). Amândoi au iubit atât de mult omenirea căzută, încât Tatăl a fost dispus să-L dea pe Fiul Său, iar Fiul a fost dispus să-Și dea viața pentru noi (Ioan 3:16;10:15).

Unitatea menționată de Isus în rugăciunea aceasta este unitatea în dragoste și în planuri care există între Tatăl și Fiul (Ioan 13:35). Prin manifestarea ei, oamenii aveau să vadă relația ucenicilor cu Isus și cu Tatăl. Așa avea să cunoască lumea că Isus este Mântuitorul. Cum să fie convinsă lumea de adevărul Evangheliei dacă nu vede în poporul lui Dumnezeu dragoste și unitate?

„Dumnezeu conduce un popor care să stea în perfectă unitate pe platforma adevărului veșnic. (...) Dumnezeu dorește ca poporul Său să ajungă la unitatea credinței. Rugăciunea pe care Domnul Hristos a înălțat-o chiar înainte de a fi răstignit a fost ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una, pentru ca lumea să creadă că Tatăl L-a trimis. Această rugăciune minunată și impresionantă străbate veacurile până în zilele noastre, deoarece cuvintele Sale au fost: «Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.»

Cu câtă stăruință ar trebui să caute urmașii lui Hristos să răspundă la această rugăciune în viața lor!” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, ed. 2015, p. 17

Renunțarea la sine a fiecărui membru este esențială pentru ca unitatea bisericii să fie posibilă. Ce facem individual și ca biserică pentru a ajunge la unitatea descrisă aici?

Miercuri, 17 octombrie – Unitatea creștinilor

5. Ce învățăm despre exclusivism și despre graba de a stabili cine sunt adevărații urmași ai lui Isus, din răspunsul pe care Domnul i l-a dat lui Ioan? Marcu 9:38-41; Ioan 10:16

Advențiștii de ziua a șaptea au considerat dintotdeauna că rugăciunea din Ioan 17 se aplică în mod direct și unității bisericii lor. Trebuie să rămânem uniți ca biserică pentru a ne împlini misiunea - vestirea întregii solii îngerești. Dar cum ne raportăm la unirea cu alți creștini, în lumina rugăciunii lui Isus?

Noi credem că Dumnezeu are credincioși și în alte biserici, chiar și în „Babilon”, dar Apocalipsa spune că printre cei care se numesc creștini există o mare apostazie și, în zilele din urmă, mulți creștini falși vor face front comun și se vor alia cu statul în persecutarea celor credincioși (Apocalipsa 18:4; 13:1-17). De aceea, advențiștii au tratat cu prudență apelurile lansate de Mișcarea Ecumenică.

Referitor la aceasta, Ellen G. White spune: „Pe măsură ce instrumentul uman își supune voința sa voinței lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va impresiona inimile celor cărora le slujește. Mi s-a arătat că nu trebuie să-i refuzăm pe lucrătorii WCTU (n. red.: The Woman's Christian Temperance Union - Organizația pentru Temperanță a Femeilor Creștine). Când ne unim cu ei în favoarea abstenenței totale, nu ne modificăm poziția în ce privește respectarea zilei a șaptea și avem posibilitatea de a ne exprima aprobarea față de poziția lor referitoare la subiectul temperanței. Când le deschidem ușa și îi invităm să se unească cu noi în problema temperanței, obținem ajutorul lor în domeniul temperanței; iar ei, când se unesc cu noi, vor auzi adevărurile pe care Duhul Sfânt așteaptă să le imprime în inima lor.” - *Lucrarea de binefacere*, p. 163, orig.

Deci putem colabora cu ei la anumite acțiuni sociale, dar în așa fel încât să nu ne compromitem convingerile sau practicile. Noi putem și ar trebui să profităm de această colaborare cu ei pentru a le împărtăși adevărurile prețioase cu care am fost binecuvântați.

Joi, 18 octombrie O singură credință întemeiată pe dragoste

6. Ce înseamnă să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Cum dovedim, în viața noastră de zi cu zi, că Îl cunoaștem pe Dumnezeu? 1 Ioan 2:3-6

În general, contemporanii noștri vor să fie considerați buni cetățeni, care respectă legea, dar minimizează importanța obligației de a respecta Legea lui Dumnezeu. Unii susțin că harul desființează poruncile, însă Biblia nu ne învață așa.

„Păzirea poruncilor nu constituie o condiție pentru cunoașterea lui Dumnezeu, ci un semn că îl cunoaștem pe Dumnezeu/Isus și că îl iubim. Prin urmare, cunoașterea lui Dumnezeu nu este exclusiv teoretică, ci determină la acțiune.” - Ekkehardt Mueller, *The Letters of John*, 2009, p. 39.

7. Ce a spus Isus despre iubire și păzirea poruncilor? Dar Ioan? Ioan 14:15,21; 1 Ioan 5:2,3

8. Ce poruncă nouă le-a dat Isus ucenicilor și ce legătură are cu unitatea? Ioan 13:34,35

Porunca aceasta nu este nouă - apare și în Leviticul 19:18. Ce este nou la porunca lui Isus este ca ucenicii să se iubească așa *cum i-a iubit El*. Exemplul Său de dragoste dusă până la sacrificiu constituie noua etică a comunității creștine.

Viața Sa a fost o demonstrație practică a iubirii în acțiune și o manifestare neîntreruptă a iubirii și a jertfirii de sine pentru binele altora. Lucrarea harului face ca și în viața noastră să existe o manifestare continuă a iubirii și efortul de negare și de sacrificare a sinelui. Principiul care îl anima pe El ar trebui să-i anime și pe credincioșii Lui în toate relațiile dintre ei. Ce mărturie puternică va fi pentru lume o dragoste de acest fel! Și ce forță de a rămâne uniți ne va da ea!

Cum putem manifesta si noi dragostea Sa?

Vineri, 19 octombrie – Un gând de încheiere

„Deși Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o biserică mondială cu multe biserici locale, adventiștii nu pretind că ei sunt biserica universală a lui Hristos. Biserica universală este mai cuprinzătoare decât orice confesiune. Este vizibilă, dar și invizibilă, pentru că îi include pe toți cei care cred în Isus și îl urmează. (...)”

În primul secol, biserica universală e posibil să fi fost destul de vizibilă, însă este din ce în ce mai dificil și mai complex să o identificăm, de exemplu, în Evul Mediu.

Deci adventiștii nu limitează conceptul de biserică adevărată la ei, dar nici nu îl extind automat la toate bisericile creștine. Adevărata biserică a lui Dumnezeu este formată din cei care cred cu adevărat în El. Domnul îi cunoaște. Însă adventiștii afirmă că ei sunt rămășița specială și vizibilă a lui Dumnezeu din timpul din urmă, acea rămășiță care apare în Apocalipsa 12:17 și în capitolele 12-14. Această rămășiță are un caracter local, dar și unul universal (Apocalipsa 2:24 și 12:17).” - Ekkehardt Mueller, „Universalitatea bisericii în Noul Testament”, în Ángel Manuel Rodriguez, ed., *Mesajul, misiunea și unitatea bisericii*, 2016, p. 37.

Pentru studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 25, „Legea imuabilă a lui Dumnezeu”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 15-21

1. Cu ce anume se va isprăvi mânia lui Dumnezeu?
2. Despre cine scrie că „era, nu mai este și va veni”?
3. Ce anume a fost sfătuit Ioan să se ferească să facă?
4. Cum se numește acea „altă carte”, despre care scrie că a fost deschisă în cer?

Istoria mântuirii, capitolul 34

5. Cine erau cei care au avut credința și curajul să-și transforme rușinea în slavă și durerea (suferința) în bucurie?

20 octombrie - 26 octombrie

Secretul unității

Textul de memorat: „Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale după planul pe care-l alcătuiască în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ.” (Efeseni 1:9,10)

Efesul era un centru comercial important din Asia Mică. Membrii bisericii din această cetate erau oameni de diferite naționalități și din toate clasele sociale. Dată fiind diversitatea membrilor ei, probabil că biserica era predispusă la conflicte în aceeași măsură ca lumea în care se găsea, doar că membrii ei erau ai lui Hristos și formau un singur trup în El. De aceea, unitatea urmașilor lui Hristos este principala temă a epistolei pe care le-o scrie apostolul Pavel. Pentru el noțiunea de unitate are două dimensiuni: unitatea în biserică, în care membrii ei, iudei și neamuri, formează un singur trup în Hristos, și unitatea în univers, în care toate lucrurile din cer și de pe pământ sunt readuse împreună în Hristos.

Sursa acestei unități este Hristos. Pavel folosește de multe ori în epistola sa expresiile „în Hristos” și „cu Hristos” pentru a arăta ce lucrare a îndeplinit Dumnezeu pentru noi și pentru univers prin viața, moartea și învierea Domnului Isus Hristos. Scopul urmărit de Dumnezeu prin planul de mântuire este unirea din nou a tuturor lucrurilor prin Hristos. Unirea aceasta se va realiza pe deplin doar la sfârșitul timpului.

Duminică, 21 octombrie – Binecuvântați în Hristos

1. Cu ce spune Pavel că ne-a binecuvântat Dumnezeu în Hristos? Efeseni 1:3-14

Urmașii lui Isus au multe motive să-L laude pe Dumnezeu. În Hristos, Dumnezeu a ales să ne adopte ca fii și fiice care să-L reprezinte în lumea aceasta. Una dintre imaginile folosite de Pavel pentru a descrie noua noastră relație cu Dumnezeu este cea a adopției: noi am fost înfiați prin Hristos și facem parte din familia lui Dumnezeu. Imaginea familiei ne trimite cu gândul la legământul încheiat de Dumnezeu cu israeliții. Pavel afirmă că și cei dintre neamuri care îl acceptă pe Isus ca Mesia sunt copiii ai lui Dumnezeu, moștenitorii făgăduințelor făcute lui Israel (Romani 8:17; Galateni 4:7). Deci rămânerea în Hristos este fundamentală pentru unitatea creștină. Pasajul acesta ne arată și că reunificarea întregii omeniri în Hristos a fost dorința lui Dumnezeu de la bun început.

Unii sunt nedumeriți citind că Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați (Efeseni 1:5,11). Implică aceasta ideea că unii au fost predestinați pentru viața veșnică și alții, pentru moartea veșnică? Biblia spune că, înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a făcut planul ca toți oamenii să fie mântuiți (Ioan 3:16; vezi și 1 Timotei 2:6; 2 Petru 3:9). El știe dinainte cine va primi mântuirea, însă nu stabilește ce va alege fiecare. El a pus mântuirea la dispoziția tuturor, în virtutea lucrării îndeplinite de Hristos pentru noi. Întrebarea este ce vom decide noi. Dumnezeu nu ne va constrânge să acceptăm mântuirea!

„În consfătuirea din cer, s-au luat măsuri ca oamenii, deși călcători ai Legii, să nu piară în neascultarea lor, ci, prin credința în Hristos ca înlocuitor și garant al lor, să aibă posibilitatea de a deveni aleșii lui Dumnezeu, rânduiți mai dinainte să fie înfiați de El prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, fiindcă au fost luate măsuri ample ca, prin dăruirea singurului Său Fiu, să fie plătit prețul de răscumpărare pentru om. Cei care vor pieri vor pieri din cauză că refuză să fie înfiați de Dumnezeu prin Hristos Isus.” - Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1114

Luni, 22 octombrie – Surparea zidului

Diferențele de rasă, naționalitate și religie produc unele dintre cele mai profunde separări dintre oameni. În multe zone, naționalitatea ori religia este specificată pe cardul de identitate și este asociată cu anumite privilegii sau restricții. Iar când apar războaie sau conflicte, deosebirile devin motiv de reprimare și violență.

2. Ce efect are unitatea noastră în Hristos asupra deosebirilor dintre noi? Ce zid de despărțire a fost surpat prin moartea lui Isus pe cruce? Efeseni 2:11-22

Pavel îi îndeamnă pe efeseni să-și aducă aminte cum era viața lor înainte de a primi harul lui Dumnezeu prin Hristos. Diferențele etnice, culturale și religioase creau animozități și conflicte între oameni. Însă, în Hristos, suntem toți un singur popor, fiindcă avem același Mântuitor și Domn, toți facem parte din poporul lui Dumnezeu (Efeseni 2:13).

La Templul din Ierusalim, exista un zid care separa zona în care aveau acces doar iudeii de zona în care aveau acces și străinii. Pe acest zid, exista o inscripție prin care străinilor li se interzicea să treacă dincolo de el, sub amenințarea cu moartea. De încălcarea acestei reguli a fost acuzat Pavel și arestat pe motiv că l-ar fi introdus în zona destinată exclusiv iudeilor pe un efesean numit Trofim (Faptele 21:29).

În Epistola către efeseni, Pavel declară: „[Hristos] este pacea noastră, care din doi [iudei și străini] a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2:14).

În ce domenii corespunde biserica din care faci parte cu imaginea prezentată de apostolul Pavel în Efeseni 2:11-22? În ce domenii mai are de crescut?

Marti, 23 octombrie – Unitatea - biserica văzută ca un singur trup

3. Cum ar trebui să se poarte creștinii pentru a fi vrednici de chemarea primită? Efeseni 4:1-3

Virtuțile și calitățile acestea au ca rezultat concret păstrarea unirii Duhului „prin legătura păcii”. Iar sursa lor este dragostea (1 Corinteni 13:1-7). Iubirea menține relațiile dintre frați și surori și promovează pacea și unitatea în comunitatea creștină și în societate, în general. Unitatea bisericii este o dovadă specială a iubirii lui Dumnezeu, pe care alții o observă. Biserica este chemată să dea această dovadă, mai ales în situații de conflict, separare și război.

4. Care este ideea principală a pasajului din Efeseni 4:4-6?

Iată șapte elemente care îi unesc pe credincioși. Unitatea este o stare pe care credincioșii o au deja, o stare pe care trebuie să o mențină și la care trebuie să lucreze permanent (vers. 1-3) până ce vor ajunge toți la „înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (vers. 13).

„Apostolul își îndeamnă frații să manifeste în viața lor puterea adevărului pe care el li l-a prezentat. Prin blândețe și bunătate, prin răbdare și dragoste, ei trebuiau să exemplifice caracterul lui Hristos și binecuvântările mântuirii Lui. Există un singur trup, un singur Duh, un singur Domn și o singură credință. Ca mădulare ale trupului lui Hristos, toți credincioșii sunt animați de același spirit și de aceeași speranță. Divizările din biserică aduc dezonoare asupra religiei lui Hristos înaintea lumii și le dau dușmanilor adevărului ocazia de a-și justifica purtarea. Învățăturile lui Pavel nu au fost scrise doar pentru biserica din timpul său. Dumnezeu a plănuit ca ele să ajungă până la noi. Ce facem noi pentru a păstra unitatea prin legătura păcii?” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, ed. 2016, p. 239

Miercuri, 24 octombrie – Conducătorii bisericii și unitatea

Mântuirea le este oferită tuturor celor dispuși să o accepte, însă unii oameni primesc anumite daruri spirituale în scopuri speciale. (Efeseni 4:7)

5. Cu ce daruri ale conducerii a înzestrat Dumnezeu biserica și în ce scop? Efeseni 4:11,12

Într-un anumit sens, toți creștinii sunt slujitori ai lui Dumnezeu și ai Evangheliei. Misiunea de a vesti Evanghelia le-a fost încredințată de Domnul Hristos tuturor celor care poartă Numele Său (Matei 28:19,20), nu doar pastorilor și/sau evangheliștilor. Nimeni nu poate fi scutit de lucrarea de vestire a Evangheliei și niciun conducător al bisericii nu o poate monopoliza. Darurile spirituale de conducere au ca scop precis zidirea bisericii. Biserica are nevoie de conducători care să încurajeze și să sprijine unitatea membrilor.

Lista lui Pavel cu darurile conducerii ne spune că acestea au ca scop și pregătirea poporului lui Dumnezeu pentru lucrarea cu cei pierduți. Cei care au primit această chemare specială trebuie să-i ajute pe ceilalți să-și împlinească lucrarea pentru Hristos și să zidească trupul lui Hristos „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13). În slujirea noastră, trebuie să luăm ca exemplu stilul lui Isus de conducere: Isus a venit ca să slujească și nu ca să fie slujit (Matei 20:25-28), iar noi trebuie să procedăm la fel.

În societatea actuală, oamenii vor să fie independenți și să nu dea socoteală nimănui. Pavel ne amintește că noi, creștinii, nu trăim pentru noi înșine, ci formăm o biserică ai cărei lideri au menirea de a ne încuraja în umblarea noastră pe calea credinței. Cu toții facem parte din trupul lui Hristos.

Care sunt darurile tale spirituale și ce faci pentru a susține prin ele unitatea bisericii tale locale?

Joi, 25 octombrie – Relațiile interumane în Hristos

Creștinismul este o religie relațională: el privește relația cu Dumnezeu și relația cu semenii. Este inutil să pretindem că avem o relație profundă cu Dumnezeu atât timp cât ea nu ne influențează cu nimic relația cu ceilalți oameni. Creștinismul nu este o religie individualistă. Principiile unității prezentate de Pavel în Epistola către efeseni pot fi aplicate și la relația noastră cu alții.

6. Cum leagă Pavel unitatea de supunere? Efeseni 5:19-21

Îndemnul lui Pavel de a ne supune unii altora se leagă de îndemnul celălalt de a fi „plini de Duh”. O dovadă a faptului că suntem plini de Duh este supunerea reciprocă. Supunerea aceasta se referă la atitudinea adecvată de smerenie și de considerație față de alții. În general, nu este o calitate înnăscută, ci este rodul locuirii Duhului în inimă. Este darul Duhului Sfânt care ne unește în Hristos. Din această perspectivă, supunerea dovedește că îl respectăm pe Hristos și jertfa Lui.

7. Ce efecte are supunerea reciprocă asupra relațiilor cu cei din familie și cu cei de la locul de muncă? Efeseni 5:22,25; Efeseni 6:1,4-9

Unitatea bisericii depinde într-o anumită măsură de unitatea familiei. Pavel a subliniat că relația dintre soț și soție ar trebui să reflecte dragostea lui Hristos față de biserică, dragostea Sa dispusă la sacrificiu. Respectul este necesar în relația dintre soții creștini, în relația dintre membrii bisericii, dar și în relația dintre copii și părinți și dintre angajați și angajatori (robi și stăpâni). În familiile și în bisericile noastre ar trebui să domnească armonia și pacea.

Ce principii din pasajele studiate astăzi te pot ajuta să-ți dai seama cum să te porți față de un membru al familiei sau față de un coleg de serviciu?

Vineri, 26 octombrie – Un gând de încheiere

„Hristos nu a recunoscut nicio deosebire de naționalitate, de rang sau de crez. Cărturarii și fariseii doreau să facă un avantaj local și național din toate darurile cerului și să excludă restul familiei lui Dumnezeu din această lume. Dar Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire. A venit să arate că darul îndurării și al

dragostei Sale este la fel de neîngrădit ca aerul, ca lumina sau ca stropii de ploaie care înviorează pământul.

Viața lui Hristos a adus la existență o religie în care nu există caste, o religie în care iudei și neamuri, liberi și robi sunt legați în aceeași frăție, egali înaintea lui Dumnezeu. Nicio problemă de politică nu l-a influențat acțiunile. Nu a făcut nicio deosebire între vecini și străini, între prieteni și dușmani. Ceea ce-l mișca inima era un suflet însetat după apa vieții.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 9, ed. 2010, p.142

Pentru studiu suplimentar: *Mărturii*, vol. 9, cap. „Spiritul unității”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 22-Geneza 6

1. Care vor fi urmările pentru cei care adaugă sau scot ceva din prorociile din cartea Apocalipsa?
2. În ce țară se găsea bedelion?
3. În ce condiții „pândește păcatul la ușă”?
4. Ce fel de bucate i-a spus Domnul lui Noe să ia ca merinde?

Istoria mântuirii, capitolul 35

5. De ce anume depinde prosperitatea cauzei (lui Dumnezeu)?

27 octombrie-2 noiembrie

Experiența unității în biserica primară

Textul de memorat: „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.*” (Faptele apostolilor 2:42)

Unitatea bisericii este rodul experienței ei spirituale comune în Isus, care este adevărul: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Relațiile dintre membrii cu un parcurs spiritual comun sunt mai solide. Primii adventiști au avut această experiență în timpul mișcării millerite. Căutarea unei explicații pentru dezamăgirea din 1844 i-a unit sufletește. Așa a apărut Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și așa a fost descoperit adevărul despre judecata de cercetare și despre tot ce presupune ea.

Experiența pe care au avut-o ucenicii lui Isus după înălțarea Sa la cer este o mărturie despre puterea pe care o au Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea și părtășia de a crea unitate și armonie între niște credincioși atât de diferiți. Ea este posibilă și astăzi!

„Subliniez că părtășia este un element deosebit de important în închinarea colectivă. (...) Nu există niciun substitut pentru relația spirituală care îl leagă pe creștin de ceilalți credincioși și de Domnul Isus Hristos. (...) Isus Hristos aduce mai întâi sufletul la El, dar apoi îl pune întotdeauna în relație cu ceilalți credincioși din trupul Său, biserica.” - Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship*, 1980, p. 91

Duminică, 28 octombrie – Zilele de pregătire

Înainte de moartea Sa, Isus le-a promis ucenicilor că nu-i va lăsa orfani, ci le va trimite un alt Mângâietor, pe Duhul Sfânt. Duhul avea să le aducă aminte ce le spusese El și avea să-i îndrume în descoperirea altor adevăruri (Ioan 14:26; 16:13). În ziua înălțării Sale la cer, Isus a repetat făgăduința: „Veți fi botezați cu Duhul Sfânt... Veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori.” (Faptele 1:5,8).

1. Ce au făcut ucenicii în această perioadă de zece zile? Faptele 1:12-14

„În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în sinceră pocăință și-și mărturiseau necredința. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. Adevărurile care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte și ei le repetau unul după altul. Ei își reproșau unii altora că nu îl înțeleseseră pe Mântuitorul. Ca o procesiune, scenă după scenă din minunata Sa viață trecea pe dinaintea lor. Meditând la viața Lui curată și sfântă, ei au simțit că nicio strădanie nu va fi prea grea și niciun sacrificiu prea mare ca să poată da mărturie prin viața lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. O, gândeau ei, dacă le-ar fi fost cu puțință să mai trăiască din nou cei trei ani petrecuți cu învățătorul, cu cât zel s-ar fi străduit să-l dovedească cât de mult îl iubeau și cât de sinceri erau în mâhnirea lor că L-au întristat cândva, prin vreun cuvânt sau printr-o faptă de necredință! Dar se mângâiau la gândul că fuseseră iertați. Și s-au hotărât ca, pe cât le era cu puțință, să-și ispășească necredința

printr-o curajoasă mărturie despre El înaintea lumii. (...) înlăturând orice neînțelegeri, orice dorință de întâietate, ei s-au adunat laolaltă, într-o strânsă comuniune creștină.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed.2014, pp. 28-29

Ce aspirații ai pentru viața ta de credință? Ce poți învăța din regretele pentru faptele trecute pentru a-ți îndrepta viitorul?

Luni, 29 octombrie – De la Babel la Cincizecime

După înălțarea lui Isus la cer, zilele de pregătire spirituală ale ucenicilor au culminat cu revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. În Vechiul Testament, aceasta era a doua dintre cele trei sărbători majore la care aveau obligația să participe toți bărbații israeliți. Avea loc la cincizeci de zile după Paște (de aici și numele) și se aduceau ca jertfă de mulțumire cele dintâi roade ale pământului.

Este posibil ca, pe vremea lui Isus, Sărbătoarea Cincizecimii să fi inclus și o comemorare a dării Legii pe muntele Sinai (Exodul 19:1). Am putea să vedem aici o dovadă că Legea lui Dumnezeu face parte integrantă din mesajul creștin despre moartea lui Isus, prin care primesc iertare toți cei care se pocăiesc de faptele lor de încălcare a Legii. Un text biblic fundamental despre zilele din urmă pune împreună Legea cu Evanghelia: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Când a fost dată Legea pe Sinai (Exodul 19:16-25; Evrei 12:18), au avut loc numeroase fenomene extraordinare, la fel și la Cincizecime (Faptele 2:2-4).

2. Care este semnificația acestui eveniment extraordinar? Faptele 2:5-13

Cincizecimea era o ocazie de bucurie, o sărbătoare a recunoștinței față de Domnul pentru bunătățile Sale. Puterea lui Dumnezeu se vede în mod special în minunea vorbirii în diverse limbi. Iudeii veniți din tot Imperiul Roman special pentru această sărbătoare au auzit mesajul despre Isus, Mesia, în limba lor.

Cincizecimea poate fi văzută ca reversul „încurcării limbilor” de la Turnul Babel care a determinat răspândirea oamenilor pe pământ. Minunea făcută de Duhul lui Dumnezeu este pentru reunificarea familiei umane. Unirea bisericii lui Dumnezeu la scară globală depune mărturie despre scopul împărăției Sale de a-i readuce pe locuitorii pământului în marea familie a lui Dumnezeu.

Marti, 30 octombrie – Legătura frățească

În urma predicii și a apelului lui Petru la pocăință și mântuire, aproape trei mii de oameni au înțeles că Isus este Mesia, Cel în care se împlineau făgăduințele din Vechiul Testament. Ei au primit convingerea de la Dumnezeu. Probabil că mulți aflaseră despre Isus și veniseră de departe la Ierusalim ca să-L vadă. Alții poate că îl văzuseră și ascultaseră cuvintele Lui despre mântuirea oferită de Dumnezeu, dar nu se hotărâseră să-L urmeze. La Cincizecime, Dumnezeu a intervenit în mod minunat și a dat mărturie prin ucenici despre învierea lui Isus și despre faptul că, în Numele Său, toți pot avea iertare de păcate (Faptele 2:38).

3. Ce activități aveau în comun acești primi urmași ai lui Isus? Cum a luat naștere această legătură frățească? Faptele 2:42-47

Prima activitate a acestei grupe de credincioși a fost asimilarea învățaturii apostolilor. Studiul Bibliei este primul pas în dezvoltarea spirituală. Isus însuși le spusese ucenicilor să-i învețe să păzească tot ce le poruncise El (Matei 28:20). Credincioșii au învățat de la apostoli despre viața și slujirea lui Isus, despre învățăturile, pildele și predicile Sale și despre minunile Sale, toate explicate ca împlinire a Scripturilor ebraice scrise de profeți.

Credincioșii se adunau pentru rugăciune și pentru frângerea pâinii (Cina Domnului sau poate doar o masă de părtășie). „Legătura frățească” transmite ideea de comunitate - credincioșii petreceau frecvent și regulat timp împreună la templu, care era încă locul de devoțiune și închinare, și în case particulare. Rugăciunea este un element vital pentru biserică, dar și pentru dezvoltarea spirituală. Credincioșii „stăruiau” în aceste activități. Lucrarea Duhului Sfânt în viața lor i-a impresionat puternic pe cei din jur – „erau plăcuți înaintea întregului norod”- și a dat o mărturie puternică despre adevărul că Isus este Mesia.

Ce poate învăța biserica ta despre unitate, părtășie și mărturie, din exemplul bisericii primare?

Miercuri, 31 octombrie – Generozitate și lăcomie

O consecință firească a părtășiei urmașilor lui Isus după Cincizecime a fost susținerea lor reciprocă: „aveau toate de obște” (Faptele 2:44,45). Folosirea în comun a bunurilor nu era o condiție impusă de biserică, ci o decizie voluntară a membrilor ei de a-și manifesta dragostea unul față de celălalt în acest mod. Era și o dovadă a unității lor. Susținerea aceasta reciprocă a durat ceva timp. Găsim mai multe detalii în Faptele 4 și 5, dar și în alte locuri din Noul Testament.

În acest context este menționat prima oară Barnaba, care a vândut un teren și a adus banii la apostoli (4:36,37). El este dat ca exemplu demn de urmat.

4. Compară comportamentul și atitudinea lui Barnaba cu cele ale lui Anania și ale Safirei. Care a fost păcatul acestui cuplu? Faptele 4:32-37 Faptele 5:1-11

Pe lângă păcatul de a-L minți pe Duhul Sfânt, Anania și Safira s-au făcut vinovați de lăcomie și de poftă. Probabil că nu există păcat care să distrugă părtășia și dragostea frățească mai rapid decât egoismul și lăcomia. Dacă Barnaba este întruchiparea spiritului de părtășie al bisericii primare, Anania și Safira ilustrează exact opusul. Luca este onest și amintește că în biserică au existat și persoane mai puțin virtuozitate.

Porunca a zecea din Decalog (Exodul 20:1-17) este diferită de celelalte. Acelea se referă la fapte vizibile, iar ultima, la o dorință ascunsă a inimii. Poftea nu este o acțiune, ci un proces al gândirii. La fel ca fratele ei, egoismul, nu este un păcat vizibil, ci o boală a naturii umane păcătoase și „se vede” doar din fapte. Porunca aceasta vizează rădăcina răului manifestat prin faptele condamnate de celelalte porunci. Prin poftă, Anania și Safira au ajuns sub stăpânirea lui Satana la fel ca Iuda, mai înainte.

Cum putem birui pofta din viața noastră? De ce lauda și recunoștința sunt un antidot puternic împotriva ei?

Joi, 1 noiembrie – Grija față de săraci

Folosirea în comun a resurselor era o dovadă vizibilă a unității bisericii primare. Generozitatea descrisă în Faptele apostolilor continuă să fie manifestată și de bisericile din Macedonia și din Ahaia la rugămintea lui Pavel de a-i ajuta pe săracii din Ierusalim (Faptele 11:27-30; Romani 15:26; 1 Corinteni 16:1-4; Galateni 2:10). Darurile strânse de aceste biserici, formate în principal din credincioși dintre neamuri, sunt dovada clară a grijii și iubirii pentru frații lor iudei din Ierusalim. Deși diferiți din punct de vedere cultural și etnic, ei formează împreună un singur trup și cred în aceeași Evanghelie. Părtășia aceasta cu cei în nevoie demonstrează unitatea bisericii.

5. Care spune Pavel că vor fi rezultatele dărniciilor bisericii din Corint? 2 Corinteni 9:8-15

Experiența unității bisericii primare este exemplu și pentru noi. Dar unitatea nu poate exista fără implicarea voluntară a tuturor credincioșilor. Conducătorii primei biserici creștine și-au făcut o misiune din promovarea dărniciilor. Ea trebuie hrănită zilnic, la fel ca dragostea din familie. Și poate fi încurajată și manifestată pe mai multe căi.

Unitatea membrilor bisericii primare a fost stimulată de mai multe lucruri: rugăciunea, închinarea, părtășia, viziunea comună și studiul. Ei au înțeles că misiunea lor era să vestească Evanghelia în toată lumea și că erau datori să se iubească și să aibă grijă unul de altul. Ei au dovedit că sunt una prin susținerea cu generozitate a bisericii locale, dar și a bisericilor din alte locuri, chiar îndepărtate.

„Bunăvoința lor mărturisea că ei nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea da naștere la o asemenea dărnicie decât sfințirea lucrată de Spiritul Sfânt? Atât în ochii credincioșilor, cât și ai necredincioșilor, aceasta era o minune a harului.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 252

Ați dat vreodată dovadă, ca biserică, de generozitate față de alte biserici? De ce binecuvântări v-ați bucurat în acea ocazie?

Vineri, 2 noiembrie – Un gând de încheiere

„Această dărnicie din partea credincioșilor era urmarea revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evanghelie erau «o inimă și un suflet». Un interes comun îi stăpânea pe toți, și anume succesul misiunii care le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia i se consacraseră era mai mare decât iubirea de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor mai mult decât bogățiile pământești.

Așa va fi întotdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Aceluia care S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Bani, timp, influență - toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei.

Așa era în prima biserică și, când în biserică de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii și-au dezlipit inima de lucrurile pământești și sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influență asupra ascultătorilor.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 54-55

Pentru studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 4, „Ziua Cincizecimii”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 7-13

1. Până la ce dată calendaristică s-a uscat pământul, după potop?
2. Din cine se trag popoarele neamurilor de pe malul mării?
3. Cine erau frații lui Avram, născuți în același an cu el?
4. Cum și-a dat seama Faraon că Sara era nevasta lui Avram?

Istoria mântuirii, capitolul 36

5. Când a știut Stefan că își dădea ultima mărturie?

3 noiembrie - 9 noiembrie

Metafore ale unității

Textul de memorat: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.” (1 Corinteni 12:12)

Cei care au studiat Biblia știu că este plină de imagini și de simboluri care reprezintă anumite realități. De exemplu, sistemul sacrificial din Vechiul Testament este o reprezentare a lui Isus și a planului de mântuire.

În Biblie apar multe alte tipuri de imagini, unele fiind mai simple, precum elementele din natură: apa, focul, vântul. În funcție de contextul în care se găsesc, ele ilustrează adevăruri spirituale și teologice. De exemplu, Isus a ilustrat lucrarea Duhului Sfânt prin efectele vântului: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8).

Biblia apelează la o serie de simboluri pentru a descrie unitatea pe care biserica este chemată să o exemplifice înaintea lumii. Luate separat, niciuna dintre aceste imagini nu este completă. Luate împreună, ele ne descoperă multe lucruri despre unitatea bisericii, precum relația bisericii cu Dumnezeu, relația dintre membri și relația bisericii cu societatea, în general.

Studiul de săptămâna aceasta va analiza câteva dintre aceste metafore și va sublinia ce ne descoperă ele despre unitatea în Hristos.

Duminică, 4 noiembrie – Poporul lui Dumnezeu

1. Ce ne spun textele următoare despre cei ce formează „poporul lui Dumnezeu”? 1 Petru 2:9,10; Exodul 19:5,6; Deuteronomul 4:20; 7:6

Biserica este un popor, poporul lui Dumnezeu, care îi aparține Lui - credincioșii îl consideră pe Dumnezeu Tatăl și Mântuitorul lui, ei au fost răscumpărați de Hristos și ascultă de El. Dumnezeu are pe pământ un popor încă de la începutul planului de mântuire și biserica din Noul Testament este continuatoarea Israelului din Vechiul Testament.

Poporul acesta, numit „seminție aleasă”, „preoție împărătească” și „neam sfânt”, a fost pus deoparte pentru un scop special (vezi 1 Petru 2:9). Aceasta ne trimite cu gândul la caracterul lui Dumnezeu descris în Exodul 34:6,7. „Dumnezeu Și-a câștigat un popor care să fie al Lui ca să poată reflecta trăsăturile Sale prețioase de caracter în viață și să le vestească tuturor oamenilor bunătatea și îndurarea Sa.” - *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 562

2. De ce i-a ales Dumnezeu pe urmașii lui Avraam ca popor al Său? Mai este valabilă astăzi alegerea aceasta? Deuteronomul 7:6-8

Ce popor din zilele noastre ar merita numele de „neam sfânt”? Niciunul! Niciun om nu merită dragostea și harul lui Dumnezeu. Biblia spune despre cei credincioși că sunt un neam sfânt, însă alegerea și formarea Israelului s-a bazat numai pe dragostea lui Dumnezeu, nu pe vreun merit al vreunui om. Domnul Și-a adus la existență poporul ca o dovadă de iubire și, în ciuda păcatului și a apostaziei acestui popor, El Și-a păstrat făgăduința de a-l mântui prin sămânța lui Avraam, Hristos. Și alegerea, și mântuirea sunt prin har. Nimeni dintre noi nu merită harul Său.

Luni, 5 noiembrie – Casa lui Dumnezeu

O altă imagine pentru poporul lui Dumnezeu din Noul Testament este casa lui Dumnezeu. Clădirea aceasta bine încheată, zidită din pietre vii ilustrează relațiile complexe și de interdependență dintre membrii bisericii.

3. Ce idei subliniază Pavel în pasajul din Efeseni 2:19-22? Ce ne spune imaginea aceasta despre unitatea bisericii?

În pasajul acesta, Pavel combină două imagini ale bisericii: una inertă - casa sau clădirea, iar cealaltă vie - oamenii din casa lui Dumnezeu. O piatră singură nu are cine știe ce valoare în sine, dar, dacă pietrele sunt zidite împreună, se poate obține o clădire durabilă. Și creștinii, doar împreună pot forma casa lui Dumnezeu. Pentru a fi solid, orice edificiu are nevoie de o fundație puternică. Pentru casa lui Dumnezeu, temelie și „piatra din capul unghiului” este Isus Hristos (1 Corinteni 3:11). Fără El, biserica ar înceta să existe. Ea depinde în întregime de El, de viața, moartea, învierea și revenirea Sa. Misiunea ei este răspândirea veștii bune despre El, despre persoana Sa, despre lucrarea Sa pentru noi și în noi și despre binecuvântările Sale pentru oricine îl primește ca Mântuitor.

A doua imagine - oamenii din casa lui Dumnezeu - pune accentul pe oameni și pe relațiile dintre ei și transmite ideea de familie. Între membrii unei familii există relații mai strânse și mai loiale decât între alți oameni. Iar loialitatea este extrem de importantă pentru unitate.

Ce ne spune imaginea aceasta despre biserică? Membrii bisericii formează o mare familie. Noi toți suntem legați unul de altul, nu doar pentru că ne tragem dintr-un strămoș comun, Adam, ci și datorită relației pe care o avem cu Isus, al doilea Adam, prin experiența „nașterii din nou”. Noi suntem „înrușiți” nu doar prin adevărurile pe care le susținem, ci și prin experiența convertirii.

Din nefericire, nu toți oamenii au avut o experiență frumoasă în familie și este posibil ca imaginea bisericii ca familie să nu aibă relevanță pentru ei. Cum putem noi, ca biserică, să le fim familie?

Marti, 6 noiembrie – Templul Duhului Sfânt

O altă metaforă întrebuințată de Pavel este cea a Templului lui Dumnezeu sau al Duhului Sfânt. Este imaginea unei clădiri costisitoare și valoroase. El o folosește în 1 Corinteni 6:19 cu referire la trupul uman, iar în 1 Corinteni 3:16,17 cu referire la cel mai scump și mai sfânt edificiu din Orientul Apropiat antic: Templul lui Dumnezeu.

4. Ce vrea să spună Pavel când afirmă: „Voi sunteți Templul lui Dumnezeu”? Ce avertizare ne dă el? 1 Corinteni 3:16,17

Când le spune credincioșilor din Corint că ei sunt Templul lui Dumnezeu, Pavel nu are în minte un templu sau o clădire. Metafora se referă la creștinii din Corint care formează împreună templul Duhului Sfânt, iar Dumnezeu locuiește în ei în sens spiritual.

Pentru Pavel, Dumnezeu locuiește în comunitatea creștină; de aici avertizarea: cine încearcă să o distrugă va fi nimic de Dumnezeu. Biserica și prezența lui Dumnezeu în ea depind de unitatea credincioșilor. Deși versetul acesta este folosit frecvent cu referire la grija pentru sănătatea fizică (foarte importantă, de altfel), aici Pavel se referă la cei care distrug unitatea bisericii.

Apostolul amintise deja câteva lucruri care sunt o amenințare la adresa unității: „între voi există invidie, ceartă și dezbinări” (1 Corinteni 3:3, NTR). Acestea pun în pericol unitatea creștină și îl determină pe Dumnezeu să Se retragă din templul Său. Conflictele din biserică pot distruge acest „templu”. De aici, îndemnul care este valabil și pentru noi: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1 Corinteni 1:10).

Și noi ne confruntăm cu invidia, cearta și dezbinările. Ce rol are fiecare în rezolvarea acestor probleme astfel încât unitatea să nu fie pusă în pericol?

Miercuri, 7 noiembrie – Trupul lui Hristos

Probabil că cea mai cunoscută imagine a bisericii și cea mai semnificativă pentru tema unității membrilor ei este cea a trupului lui Hristos (1 Corinteni 12:12,27).

Biserica este trupul lui Hristos în sensul că membrii ei formează un singur tot și fiecare își îndeplinește funcția sa și responsabilitatea încredințată.

5. Cum se aplică imaginea aceasta, a bisericii ca trup, la biserica ta locală? Cum se aplică la biserica mondială? 1 Corinteni 12:12-26

Învățătura aceasta exprimă o realitate profundă: adevărata unitate creștină nu există doar în diversitate, nici în pofida diversității, ci *prin* diversitate. Duhul Sfânt este sursa acestor manifestări ale diversității. După cum corpul uman, deși alcătuit din organe foarte diverse, este uimitor de unitar, la fel ar trebui să fie și trupul lui Hristos, membrii lui completându-se și îmbogățindu-se unii pe alții.

Imaginea aceasta se poate aplica și la noi, ca biserică. În ultimele decade, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a crescut rapid. Credincioșii provin din toate mediile și culturile posibile. Diferențele etnice, rasiale, culturale, educaționale și de vârstă n-ar trebui totuși să ne separe. Supuse Duhului Sfânt, ele vor fi o forță care ne va uni, arătând că noi suntem una în Hristos, în ciuda acestor deosebiri.

Noi toți suntem egali înaintea crucii, indiferent cine suntem și de unde venim. Pe măsură ce lumea din jur devine tot mai fragmentată, biserica trebuie să demonstreze că unitatea în diversitate este posibilă. Poporul lui Dumnezeu poate exemplifica puterea Evangheliei de a vindeca și de a împăca. Iar Pavel ne spune și cum putem atinge acest ideal: „Hristos este Capul bisericii, El, Mântuitorul trupului” (Efeseni 5:23); „El este Capul trupului, al bisericii” (Coloseni 1:18). Atunci când fiecare credincios se află în relație cu Hristos, întregul trup beneficiază de aceeași hrană. De aceea sunt atât de importante studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ascultarea de învățăturile Lui și închinarea și rugăciunea împreună!

Joi, 8 noiembrie – Oile și păstorul

6. Ce aspecte ale metaforei bisericii ca staul ne vorbesc despre unitate? Ioan 10:1-11; (Vezi și Psalmul 23.)

În lumea modernă a orașelor mari, viața și ocupațiile din mediul rural sunt mai puțin cunoscute. Puțini mai știu astăzi câte ceva despre relația dintre oi și păstori. Însă, când Isus a spus parabola aceasta, oamenii au înțeles ideea. Când a declarat: „Eu sunt Păstorul cel bun”, ei au recunoscut imediat referirea la Psalmul 23:1. Imaginea aceasta era clară și sugestivă. În Antichitate, în Orientul Apropiat (și chiar în prezent, în Orientul Mijlociu) era știut că păstoriții își ocrotesc oile de orice pericol. Imaginea păstorului a devenit una dintre cele mai îndrăgite imagini biblice care ne descriu caracterul lui Dumnezeu și relația Sa cu poporul Său.

Imaginea poporului lui Dumnezeu ca turmă este interesantă. Oile sunt animale inofensive și lipsite de apărare. Ele au nevoie de un păstor bun care să le ocrotească și să le îndrume. Uneori se rătăcesc și păstorul trebuie să le caute și să le aducă înapoi în staul. Mieii trebuie purtați în spinare și necesită o atenție deosebită. Oile trebuie îngrijite cu răbdare și înțelegere. Imaginea aceasta este perfectă pentru biserică, din mai multe puncte de vedere. În relația sa cu păstorul, membrul bisericii nu are de ce să se teamă și are doar de câștigat.

În parabola aceasta, Isus a mai subliniat și faptul că oile trebuie să asculte de glasul păstorului. Când situația o impune, turmele de oi pot fi ținute la adăpost într-un staul. Problema e cum le mai separi mai târziu? Tot ce are de făcut păstorul este să se așeze la poarta staulului și să-și cheme oile. Acestea îi

Studiu Biblic, Trim. IV, 2018 – Unitatea în Hristos

recunosc vocea și vin la el (Ioan 10:4). Cunoașterea glasului Păstorului este esențială pentru biserică. Unitatea și siguranța ei depind de apropierea de Dumnezeu și de ascultarea de glasul Său.

În general, oamenilor nu le place să fie comparați cu oile. În ce sens este imaginea aceasta adecvată pentru noi?

Vineri, 9 noiembrie – Un gând de încheiere

„În contextul Templului din Ierusalim, ca și al omniprezentelor structuri greco-romane, autorii Noului Testament folosesc metafora templului pentru a-i ajuta pe credincioși să înțeleagă sfințenia natura definitorie a lucrării lui Hristos și a Duhului Sfânt și solidaritatea credincioșilor în cadrul bisericii. La prima vedere, domeniul arhitectural pare să transmită o imagine statică. Și totuși metafora este folosită în combinație cu imagistica biologică și adeseori se accentuează procesul efectiv de zidire. Prin urmare, departe de a avea o imagine statică, «suntem constrânși să vizualizăm istoria unui proces de construcție, și nu un edificiu finalizat». Bisericii i se oferă minunatul privilegiu de a recunoaște cu smerenie în viața și istoria ei «Templul Dumnezeului celui viu» (2 Corinteni 6:16).” - John McVay, „Metaforele biblice ale bisericii - cărămizile pe care se construiește o ecleziologie”, în Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Mesajul, misiunea și unitatea bisericii*, 2016, p. 56

Pentru studiu suplimentar: *Viața lui Iisus (Hristos, Lumina lumii)*, cap. 52, „Păstorul divin”; *Sfaturi pentru biserică*, cap. 43, „Biserica de pe pământ”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 14-20

1. Cine erau cei ce „făcuseră legătură de pace cu Avram”?
2. Câte generații aveau să treacă de la Avram până la întoarcerea urmașilor săi în Canaan?
3. La ce s-a referit Avraam când I-a spus Domnului „Departă de tine...”?
4. Despre ce țară crezuse Avraam că nu era frică de Dumnezeu acolo?

Istoria mântuirii, capitolul 37

5. În ce râu a fost botezat Pavel?

10 noiembrie - 16 noiembrie

Când apar conflicte

Textul de memorat: „*Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.*” (Galateni 3:27,28)

Una dintre cele mai dificile sarcini ale bisericii creștine este păstrarea unității când apar diferențe de opinie în chestiuni legate de identitatea și de misiunea ei. Diferențele acestea pot avea consecințe devastatoare.

Comunitățile creștine de astăzi nu se deosebesc cu nimic de cele din Noul Testament. Oamenii sunt oameni și inevitabil apar conflicte, uneori chiar și în aspecte importante. În biserica primară, unele conflicte au apărut din cauza unui presupus prejudiciu adus unei categorii de persoane și din cauza interpretării diferite a unor relații și practici importante din Vechiul Testament. Tensiunile acestea ar fi putut distruge biserica încă din prima ei etapă de existență dacă apostolii și conducătorii n-ar fi căutat îndrumare la Duhul Sfânt și în Scripturi pentru a le aplană.

În urmă cu câteva săptămâni, am studiat despre experiența unității în biserica primară. Săptămâna aceasta vom vedea cum a rezolvat biserica primară conflictele interioare care au lovit în unitatea ei și care i-au pus în pericol existența. Care au fost mai exact conflictele acestea, cum au fost ele rezolvate și ce putem învăța astăzi din aceste experiențe?

Duminică, 11 noiembrie – Prejudecăți etnice

1. Ce problemă apărută în biserica primară i-a determinat pe unii să se plângă? Faptele 6:1

Se pare că unii creștini din biserica de la început aveau prejudecăți față de văduvele evreilor care vorbeau grecește și acestea primeau mai puține ajutoare decât cele care vorbeau evreiește. De aici au apărut „cârteli”. Interesant că deosebirile etnice au creat probleme atât de devreme în biserică!

2. Ce pași simpli a făcut biserica primară pentru a rezolva această neînțelegere? Faptele 6:2-6

Creșterea rapidă a bisericii a adus și o înmulțire a sarcinilor apostolilor. Alegerea acestor șapte oameni, numiți de regulă „diaconi” (deși nu sunt numiți așa în Noul Testament), a aplanat tensiunea din biserica din Ierusalim și a permis implicarea mai multor persoane în slujire.

Apostolii au ascultat cu atenție plângerea credincioșilor vorbitori de greacă și le-au propus o soluție: să aleagă ei șapte bărbați care să lucreze ca asociați ai apostolilor. Credincioșii au recomandat șapte ucenici, toți vorbitori de greacă și „vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune”. Slujirea apostolilor, care însemna, până la acel moment, atât propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, cât și împărțirea ajutoarelor pentru văduve, a fost divizată în două domenii de activitate, fiecare la fel de valoros pentru vestirea Evangheliei. Luca folosește același cuvânt pentru „a sluji” și „slujbă” (diakonia) când vorbește despre lucrarea apostolilor de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu și despre lucrarea diaconilor de împărțire a ajutoarelor (Faptele 6:1).

Ce semnificație are faptul că cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor (Faptele 6:2) pentru a găsi o soluție împreună cu ei?

Luni, 12 noiembrie – Convertirea neamurilor

Convertirea neamurilor la Evanghelia lui Isus Hristos constituie un eveniment care anunță în cartea Faptele apostolilor ivirea celui mai însemnat conflict din viața bisericii primare, unul care avea să-i amenințe existența și misiunea.

3. Ce indicii avem în următorul pasaj că Duhul Sfânt a lucrat la inima mai multor oameni în scopul creării condițiilor pentru convertirea neamurilor? Faptele 10:1-23

Pentru Petru, viziunea aceasta trebuie să fi fost ciudată, chiar șocantă - ca evreu credincios, care ținea Legea (Leviticul 11, Ezechiel 4:14 și Daniel 1:8), el nu mâncase niciodată carne necurată. Însă viziunea nu era despre alimentație, ci despre barierele dintre evrei și neamuri, care blocau răspândirea Evangheliei.

În primele decenii, biserica creștină era compusă în principal din evreii care au crezut că Isus era Mesia cel promis în profeții. Ei respectau Legea exact așa cum fuseseră învățați. Nu considerau că Evanghelia lui Isus Hristos ar fi înlăturat sau ar fi desființat vreo poruncă din Vechiul Testament (vezi Matei 5:17-20).

4. Cum a interpretat Petru viziunea primită în lope? De ce așa? Faptele 10:28,29,34,35

Duhul Sfânt pregătea terenul pentru ca neamurile să fie permise în biserica creștină. Iar primirea lor nu trebuia condiționată de circumcizie și de convertirea la iudaism. Revărsarea Duhului Sfânt asupra lui Corneliu și asupra celor din casa lui, într-un mod asemănător cu revărsarea Lui asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii (Faptele 10:44-47), i-a convins pe Petru și pe prietenii lui că aceasta era voia lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt a coborât peste neamuri la fel cum a coborât peste evrei, era clar că circumcizia nu era obligatorie pentru a deveni un credincios al lui Isus. Concluzia aceasta a pregătit terenul pentru apariția unui conflict teologic major între primii creștini.

Marti, 13 noiembrie – Duhul Sfânt conduce

Când au aflat despre cele întâmplate în Cezareea cu Corneliu, conducătorii comunității creștine din Ierusalim i-au cerut explicații lui Petru. Erau nemulțumiți de atitudinea lui, întrucât, potrivit Legii lui Moise, evreii credincioși nu aveau voie să stea la masă cu neamurile (Faptele 11:3).

5. Cum le-a răspuns Petru? Ce idee vrea să le transmită când le povestește ce s-a întâmplat? Faptele 11:4-18

Deși unii au pus sub semnul îndoielii legitimitatea acțiunilor lui Petru și a deciziei lui de a-i boteza pe acești oameni necircumciși, existau șase martori care să confirme faptul că Duhul Sfânt Se manifestase în ocazia aceea la fel ca în Ziua Cincizecimii. Îndrumarea și conducerea Duhului Sfânt în acest caz nu puteau fi contestate și coborârea Lui asupra neamurilor a fost acceptată (Faptele 11:18).

6. Ce s-a întâmplat mai departe în viața bisericii primare? Faptele 11:19-24

Probabil că unii credincioși din Ierusalim au privit convertirea lui Corneliu și a celor din casa lui ca pe o excepție, o situație care nu avea să se mai repete. Însă Duhul Sfânt avea alte planuri. Pe măsură ce ucenicii au plecat din Ierusalim și din Iudeea, din cauza persecuției dezlănțuite după uciderea lui Ștefan (Faptele 8:1), și s-au răspândit în Samaria, Fenicia, Cipru și Antiohia, tot mai mulți oameni dintre neamuri L-au primit pe Isus ca Mântuitor personal. Isus prevestise acest lucru (Faptele 1:8). Desigur, convertirea neamurilor într-un număr atât de mare a fost un lucru minunat, însă, dacă ne punem în locul credincioșilor evrei de la început, ne dăm seama că nu era simplu să găsești atitudinea potrivită.

Ce concepții dragi nouă despre biserică și despre mesajul nostru ne rețin mărturia?

Miercuri, 14 noiembrie – Adunarea bisericii din Ierusalim

7. Care sunt cele două chestiuni care au stârnit neînțelegeri serioase în biserica primară? 1 Faptele 15:1,2; Galateni 2:11-14

Biserica de la început s-a confruntat cu o grea amenințare pentru unitatea ei. Unii creștini evrei considerau că mântuirea era posibilă doar pentru cei care făceau parte din poporul legământului, deci circumcizia era obligatorie. În același timp, ei credeau că, pentru a fi credincioși și pentru a-și păstra mântuirea, trebuiau să evite orice legătură cu cei din alte popoare.

Evreii aveau tradiții foarte stricte în ce privește relațiile cu străinii. Însă, când apostolii au început să lucreze cu străinii dornici să devină urmași ai lui Isus, tradițiile acestea au fost o piatră de poticnire pentru noua comunitate creștină. Ei considerau că, întrucât Mesia era Mântuitorul poporului legământului lui Dumnezeu, așa cum vestea Vechiul Testament, pentru a fi mântuiți, străinii trebuiau să devină mai întâi evrei și să respecte cerințele legământului.

8. Ce probleme au fost prezentate în cadrul Adunării de la Ierusalim? Faptele 15:3-22

Problema abordată aici izvora din interpretările tradiționale ale unor porunci din Vechiul Testament referitoare la circumcizie și la relațiile cu străinii. Apostolii, prezbiterii și delegații bisericii din Antiohia se pare că au dezbătut chestiunea mult timp, fără să găsească vreo soluție.

Apoi au luat cuvântul Petru, Barnaba și Pavel care și-au povestit experiențele din lucrarea cu neamurile. Urmarea: mulți dintre cei prezenți au reușit să înțeleagă. Norii tradițiilor înrădăcinate de secole se destrămau în lumina Evangheliei.

Ți s-a întâmplat vreodată să-ți schimbi o convingere la care ținai mult? Ce lecție învățată atunci te-ar putea ajuta într-o ocazie viitoare similară?

Joi, 15 noiembrie – O soluție dificilă

Biserica din Antiohia a dat dovadă de încredere când și-a trimis reprezentanții la Ierusalim cu dorința de a căuta cea mai bună soluție la problema cu care se confrunta. La final, Iacov, fratele Domnului Isus, cel care se pare că a condus întâlnirea, și-a exprimat părerea cu privire la ce era bine de făcut (Faptele 15:13-20). Apoi adunarea a hotărât că străinii puteau deveni creștini fără să se convertească la iudaism și fără să fie circumciși.

9. Ce vestiseră profeții cu privire la popoarele vecine cu Israelul? Amos 9:11,12; Ieremia 12:14-16

Planul lui Dumnezeu a fost de la bun început să mântuiască lumea întreagă prin mărturia și experiența Israelului. Când l-a chemat pe Avraam, a intenționat ca toate familiile pământului să fie binecuvântate prin el și prin urmașii lui (Geneza 12:1-3). Conducerea Duhului Sfânt, lucrarea lui Petru, a lui Barnaba și a lui Pavel cu neamurile și convertirea multor oameni dintre neamuri erau dovezi care i-au ajutat pe conducătorii bisericii din Ierusalim să înțeleagă că multe profeții din Vechiul Testament se împlineau sub ochii lor.

De fapt, Dumnezeu dăduse legi cu privire la neamurile care doreau să facă parte din Israel și, în hotărârea pe care a anunțat-o, Iacov a făcut referire la aceste legi (Faptele 15:29; Leviticul 17; 18). Dumnezeu îi chema pe cei dintre neamuri să se alăture poporului Său și să primească mântuirea adusă de Isus. Duhul Sfânt i-a ajutat să înțeleagă mai bine din Scriptură adevăruri fundamentale neînțelese de ei până atunci. Iar credincioșii din Antiohia, aflând de hotărârea luată în Ierusalim, „s-au bucurat de îmbărbătarea pe care le-o aducea” (Faptele 15:31).

Iată un frumos exemplu despre cum a reușit biserica primară să evite o criză majoră prin supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu, printr-o atitudine de dragoste, colaborare și încredere și prin călăuzirea Duhului Sfânt.

Ce avem de învățat de aici despre dispoziția de a asculta părerile altora și, mai ales, ce spune Dumnezeu?

Vineri, 16 noiembrie – Un gând de încheiere

„Consiliul care hotărâse asupra acestei probleme era compus din apostoli și învățători care se evidențiaseră în întemeierea de biserici creștine printre iudei și printre neamuri și din delegați aleși din diferite locuri. (...) Consiliul a hotărât potrivit cu ceea ce le dictase judecata luminată și potrivit cu demnitatea bisericii întemeiate pe voința divină. (...)

Nu întreg corpul creștinilor a fost chemat să se pronunțe asupra acestei probleme. «Apostolii și prezbiterii», oameni cu influență și cu judecată, au fost aceia care au chibzuit și au alcătuit hotărârea care, după aceea, a fost acceptată de toate bisericile creștine. Totuși nu toți au fost mulțumiți cu acea hotărâre; a fost o mică grupă de frați ambițioși și încrezuți în ei înșiși, care au desconsiderat-o. Oamenii aceștia și-au luat sarcina să lucreze pe propria răspundere. Ei s-au dat la tot felul de murmurări și căutări de greșeli, propunând noi planuri și căutând să năruie lucrarea bărbaților pe care Dumnezeu îi rânduiseră să învețe solia Evangheliei. Chiar de la început, biserica a avut de întâmpinat asemenea piedici și va avea mereu, până la încheierea vremii.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 144

Pentru studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, capitolele 14 și 19.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 21-27

1. Ce anume l-a pus Abimelec pe Avraam să jure?
2. Cum se numea întâiul născut al lui Nahor și unde mai este întâlnit numele lui?
3. Cine „s-a așezat în fața tuturor fraților lui”?
4. Din ce cauză spunea Rebeca: „M-am scârbit de viață”?

Istoria mântuirii, capitolul 38

5. Ce anume a scotit (prevăzuse) Pavel în mod greșit?

17 noiembrie - 23 noiembrie

Unitatea în credință

Textul de memorat: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele 4:12)

În 1888, adventiștii de ziua a șaptea au trecut printr-o perioadă de dezbateri intense pe tema interpretării câtorva texte biblice. În timp ce pastorii și conducătorii bisericii dezbăteau identitatea celor zece coarne menționate în profeția din Daniel 7 și Legea amintită în Galateni 3:24, prea puțini erau conștienți că atitudinile lor ostile distrugau relațiile dintre ei și afectau unitatea și misiunea bisericii.

Ellen G. White a deplâns profund această situație și i-a încurajat pe toți cei implicați în discuții să se gândească bine la relația lor cu Isus și la modul în care trebuie dovedită dragostea pentru El prin comportament, mai ales față de cei care au opinii diferite, și a spus că nu trebuie să ne așteptăm ca toți membrii bisericii să fie de acord cu absolut toate detaliile unei anumite interpretări a textelor biblice. Dar, în același timp, a subliniat că ar trebui să urmărim unitatea în înțelegerea convingerilor adventiste esențiale (vezi *Sfaturi către editori*, pp. 28-32).

Săptămâna aceasta vom studia despre învățăturile biblice esențiale pentru identitatea noastră ca adventiști și pentru unitatea noastră în credință.

Duminică, 18 noiembrie – Mântuirea prin Isus

Adventiștii de ziua a șaptea au multe lucruri în comun cu alte confesiuni creștine, însă convingerile noastre compun un sistem unic al adevărului biblic, pe care nicio altă confesiune creștină nu îl propovăduiește. Aceste convingeri fundamentate biblic ne definesc ca rămășiță a lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

1. Ce loc declară Petru că ocupă Isus Hristos în planul de mântuire? Faptele 4:8-12; Faptele 10:43

2. Ce spune apostolul Pavel despre acest subiect? 2 Corinteni 5:19

Moartea lui Hristos înseamnă împăcarea noastră cu Tatăl și desființarea prăpastiei apărute între noi și El prin păcat. Procesul acesta de împăcare are ca scop refacerea relației noastre cu Dumnezeu.

3. Ce însemnătate au moartea și învierea Domnului Isus, potrivit pasajelor următoare? Romani 3:24,25; 1 Ioan 2:2; 1 Ioan 4:9,10; Petru 2:21-24

Noi credem, la fel ca alte confesiuni creștine, în moartea și în învierea lui Hristos, dar, spre deosebire de ele, le vestim în cadrul „Evangheliei veșnice” (Apocalipsa 14:6), în cadrul celor trei solii îngerești din Apocalipsa 14:6-12.

Cât de des îți amintești de moartea și învierea lui Hristos?

Luni, 19 noiembrie – A doua venire a lui Hristos

Apostolii și primii creștini numeau revenirea lui Hristos „fericita nădejde” (Tit 2:13) și credeau că toate profețiile și făgăduințele din Scriptură aveau să se împlinească atunci. Și adventiștii de ziua a șaptea au această convingere. Însuși numele de „adventist” (aș- teptător) o dovedește. Toți cei care îl iubesc pe

Hristos așteaptă cu ardoare ziua în care să-L poată vedea față în față. Iar până atunci, făgăduința revenirii ne unește ca popor al lui Dumnezeu.

4. Ce ne spun pasajele următoare despre modul în care va reveni Hristos? Ce idei circulă astăzi cu privire la revenirea Sa? Faptele 1:11; Matei 24:26,27; 1 Tesaloniceni 4:13-18; Apocalipsa 1:7; Apocalipsa 19:11-16

Biblia ne asigură în mod repetat că Isus va reveni ca să-i ia cu El pe cei răscumparați. Însă nu trebuie să facem speculații cu privire la dată - Matei 24:36.

La încheierea lucrării Sale, Isus a spus pilda celor zece fecioare (Matei 25:1-13) pentru a ilustra experiența bisericii în timp ce va aștepta revenirea Sa. Cele două categorii de fecioare reprezintă două tipuri de credincioși care declară că-L așteaptă. Aparent, sunt la fel, dar diferențele devin vizibile în momentul în care se pare că Domnul întârzie să vină. O categorie își păstrează speranța, în ciuda aparentei întârzieri, și face pregătirile spirituale necesare. Isus a dorit să-i învețe pe ucenici că experiența creștină nu se bazează pe emoții, ci pe încrederea permanentă în harul lui Dumnezeu și pe perseverența în credință, chiar și atunci când nu există o dovadă palpabilă a împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu. El ne cheamă astăzi să veghem și să fim pregătiți în orice clipă pentru revenirea Sa.

Cum putem arata concret ca așteptăm revenirea Domnului? Cum putem evita greșelile cu privire la care ne-a avertizat prin pilda fecioarelor?

Marti, 20 noiembrie – Slujirea Domnului Isus în sanctuarul ceresc

Slujbele care se desfășurau în cortul construit de Moise la porunca Domnului (Exodul 25:8) și, mai târziu, la templu i-au învățat pe israeliți despre planul de mântuire. Atât cortul, cât și templul au fost construite după modelul sanctuarului din cer, „adevăratul cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:2; vezi și Exodul 25:9,40).

Pretutindeni în Biblie se pornește de la premisa că există un sanctuar în cer, locul unde Se află Dumnezeu. Slujbele din sanctuarul ceresc au fost un fel de profeții în miniatură ale planului de mântuire și ale lucrării lui Isus ca preot în cer.

5. Ce ne spun pasajele următoare despre lucrarea Domnului Isus ca preot în cer? Evrei 8:6; Evrei 9:11,12,23-28; 1 Ioan 1:9,10; 2:1,2

După ce S-a înălțat la cer, Hristos Și-a început slujirea ca preot al nostru în sanctuarul ceresc (vezi Evrei 7:25). De aceea suntem încurajați „să ne apropiem... cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

Slujirea preotească din sanctuarul pământesc avea două etape

- prima, slujba zilnică din Locul Sfânt, iar a doua, slujba anuală din Locul Preasfânt. Și slujirea lui Isus în cer are două etape: în prima etapă, mijlocește, oferă iertare, realizează împăcarea și refacerea

- prin mijlocirea Sa, păcătoșii care se pocăiesc au intrare directă la Tatăl (1 Ioan 2:1); în a doua etapă, începută în anul 1844, Se ocupă de judecată și de curățire, activități simbolizate prin slujba făcută de marele-preot în Ziua Ispășirii (Leviticul 16). Curățirea sanctuarului se face prin sângele lui Isus. Ispășirea îndeplinită în acea zi prefigura ispășirea care avea să fie făcută prin sângele Domnului Isus, îndepărtarea definitivă a păcatului și readucerea întregului univers la armonie sub guvernarea lui Dumnezeu. Doctrina aceasta arată modul în care înțeleg adventiștii planul de mântuire.

Miercuri, 21 noiembrie – Sabatul

O altă învățătură biblică esențială pe care adventiștii de ziua a șaptea o cred și o susțin este Sabatul zilei a șaptea. Doctrina aceasta fundamentală ne unește ca biserică și ne distinge de aproape toate celelalte confesiuni creștine.

Sabatul este darul pe care l-a oferit Dumnezeu omenirii de la creațiune (Geneza 2:1-3). La instituirea lui, Dumnezeu S-a odihnit, a binecuvântat această zi și a sfințit-o. Prin aceste trei acțiuni, i-a oferit omului un dar special, ca să aibă experiența cerului pe pământ și să recunoască faptul că El a creat lumea în șase zile. Sabatul este ziua sfântă în care Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său într-un mod special.

6. Ce ne spun pasajele următoare despre ce înseamnă Sabatul pentru om? Exodul 20:8-11; Deuteronomul 5:12-15; Ezechiel 20:12,20

Adventiștii respectă Sabatul zilei a șaptea după exemplul lui Isus (Luca 4:16). El participa la serviciile divine din Sabat, susținând astfel valabilitatea lui ca zi de odihnă și de închinare. El a făcut unele minuni în Sabat pentru a arăta că vindecarea (fizică și spirituală) este un mod de a serba această zi (Luca 13:10-17). Apostolii și primii creștini au înțeles că Isus nu a desființat Sabatul. Ei l-au păzit și au participat la închinare în această zi (Faptele 13:14,42,44; 16:13; 17:2; 18:4).

Sabatului este și un semn al eliberării noastre din păcat. El ne amintește de eliberarea lui Israel din robia egipteană și aducerea lui în odihna din Canaan (Deuteronomul 5:12-15). Israel nu s-a bucurat pe deplin de această odihnă din cauza căderilor repetate în neascultare și idolatrie, însă avem asigurarea că „rămâne... o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4:9). Respectarea Sabatului simbolizează această odihnă spirituală în Hristos și bizuirea noastră pe jertfa Sa și nu pe fapte, ca să fim mântuiți de păcat și să obținem viața veșnică (vezi Evrei 4:10, Matei 11:28-30).

Concret, cum te-a ajutat respectarea Sabatului să ai experiența unității și părtășiei dorite de Hristos pentru poporul Său?

Joi, 22 noiembrie – Moartea și învierea

Când a creat lumea, „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Viața vine de la Dumnezeu. Dar, dacă omul a primit viață, înseamnă că este nemuritor? Biblia ne spune că numai Dumnezeu este nemuritor (1 Timotei 6:16). Omul nu se naște nemuritor. El este muritor. Scriptura aseamănă viața noastră cu „un abur, care se arată puțin și apoi pierе” (Iacov 4:14) și spune că, atunci când murim, intrăm într-o stare ca de somn, în care nu mai suntem conștienți de nimic (Eclesiastul 9:5,6,10; Psalmii 115:17; 146:4; Ioan 11:11-15).

Noi ne naștem muritori și supuși morții, dar Biblia ne mai spune că Isus Hristos este sursa nemuririi și El le promite nemurirea și viața veșnică tuturor celor care cred în El: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Isus „a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1:10). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

7. Ce ne spun pasajele următoare despre primirea vieții veșnice și despre momentul în care primesc oamenii nemurirea? 1 Corinteni 15:51-54; 1 Tesaloniceni 4:13-18

Apostolul Pavel explică aici că Dumnezeu nu le dă oamenilor nemurirea după ce mor, ci la înviere, la cea din urmă trâmbiță. Credincioșii primesc făgăduința vieții veșnice în momentul în care îl acceptă pe Isus ca Mântuitor personal și vor primi nemurirea la înviere. În Noul Testament nu se găsește ideea că sufletul omului s-ar ridica la cer în clipa morții; învățătura aceasta își are originea în păgânism, în filosofia grecilor antici și nu se regăsește în Biblie.

În ce fel ne ajută concepția noastră despre moarte să prețuim și mai mult făgăduința revenirii Domnului Isus? În ce fel ne unește ca biserică?

Vineri, 23 noiembrie – Un gând de încheiere

Advenții de ziua a șaptea au în comun cu alte confesiuni creștine câteva convingeri importante. Convingerea principală este, desigur, mântuirea doar prin credință, prin moartea ispășitoare și înlocuitoare a lui Isus. La fel ca alți creștini, noi credem că nu suntem socotiți neprihăniți prin fapte, ci prin jertfa lui Hristos. Ellen G. White a scris următoarele: „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.»” - *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 15

În același timp, convingerile noastre fundamentale, precum și practicile și stilul de viață care decurg din aceste convingeri, fac ca mesajul nostru să fie unic în lumea creștină. Și așa și trebuie să fie, pentru că altminteri cum s-ar justifica existența noastră? Dragostea noastră pentru Isus și învățătura pe care o propovăduim ar trebui să ne unească puternic.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 28-34

1. Cum a înțeles Esau că nevestele sale nu-i plăceau tatălui său?
2. Ce i-a propus Iacov lui Laban, ca să-și dovedească „cinstea”?
3. Pentru ce anume se vedea Iacov prea mic?
4. Ce a făcut Iacov, când a aflat că Sihem îi necinstise fiica?

Istoria mântuirii, capitolul 39

5. Despre cine se afirmă că „se încred într-o (se prind de o) funie de nisip”?

24 noiembrie - 30 noiembrie

Cea mai convingătoare dovadă

Textul de memorat: „Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el, ci, fiindcă era mare-preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam. Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” (Ioan 11:51,52)

Săptămâna trecută am studiat despre faptul că unitatea bisericii se manifestă prin mesajul ei unitar, concentrat pe Isus ca Mântuitor și pe adevărurile din Scriptură pe care trebuie să se pună accent în timpul sfârșitului. Noi suntem adventiști de ziua a șaptea pentru că Dumnezeu ne-a încredințat un anumit mesaj și ne-a chemat să-l vestim în lume.

Săptămâna aceasta ne vom îndrepta atenția asupra manifestării unității bisericii prin viața de zi cu zi a membrilor ei și prin misiunea îndeplinită de ei. Biserica vestește lumii mesajul lui Dumnezeu despre mântuire și împăcare, iar unitatea ei este o dovadă esențială a acestei împăcări. În această lume plină de păcat și de răzvrătire, biserica este dovada vizibilă a lucrării de mântuire a lui Hristos și a puterii Sale. „Unirea cu Hristos ne unește pe unul cu celălalt. Unitatea aceasta este cea mai convingătoare dovadă înaintea lumii despre măreția și virtutea lui Hristos și despre puterea Lui de a ridica păcatul.” - Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZS*, vol. 5, p. 1148

Duminică, 25 noiembrie – Uniți prin jertfa Domnului Isus

Unitatea bisericii este una dintre multele binecuvântări spirituale pe care le dăruiește Dumnezeu poporului Său. Ea nu poate fi obținută prin eforturile sau prin faptele noastre bune. Ea se datorează morții și învierii lui Isus Hristos. Când ne identificăm prin credință cu moartea și învierea Sa, prin botez și prin iertarea de păcate, când ne alăturăm comunității creștine și vestim lumii cele trei solii îngerești, suntem una cu El și suntem una cu ceilalți credincioși.

1. Care este una dintre consecințele jertfei aduse pe cruce? Ioan 11:51,52; Efeseni 1:7-10

Ce ciudat că Dumnezeu a explicat prin Caiafa semnificația morții Domnului Isus, deși Caiafa nu a fost conștient de ceea ce a făcut când l-a condamnat pe Isus la moarte și nici de profunzimea afirmației sale! El credea doar că făcuse o manevră înțeleaptă. Ioan însă a folosit ocazia pentru a sublinia un adevăr fundamental, și anume faptul că Isus a murit în locul tuturor credincioșilor lui Dumnezeu, ca să-i adune într-o zi „într-un singur trup”.

Dintre toate convingerile noastre ca adventiști de ziua a șaptea, dintre toate adevărurile pe care le vestim, adevărul care stă la baza unității noastre este acela că Hristos a murit în locul nostru.

Iar unitatea aceasta în Hristos se realizează prin botez: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3:26,27). Botezul prin cufundare este un alt adevăr care ne unește. Noi toți avem același Tată, deci suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu. Și avem același Mântuitor, în a cărui moarte și înviere am fost botezați (Romani 6:3,4).

De ce ar trebui să ne ajute credința comună în Isus să depășim barierele culturale, sociale și etnice dintre noi?

Luni, 26 noiembrie – Misiunea împăcării

Dezordinea, necazurile, războaiele și conflictele din lume ne afectează și pe noi, atât individual, cât și ca biserică și ca popor. Uneori, viața este o adevărată luptă. Însă conflictul și dezordinea nu vor domni veșnic. Dacă păcatul a adus discordia, Dumnezeu intenționează să readucă armonia în univers.

În Efeseni 2:13-16, Pavel arată ce a făcut Hristos pentru a aduce pacea între credincioși. Și, dacă a reușit să unească evreii și neamurile din secolul I, cu cât mai mult va reuși să-i unească astăzi pe oamenii de diferite rase, etnii și culturi din care este compusă biserica noastră! Iar odată ce unirea este realizată, putem merge în lume să vestim Evanghelia.

2. Ce spune Pavel despre împăcare? În ce constă lucrarea noastră în lumea aceasta? Ce schimbări putem aduce în societate dacă acționăm uniți ca biserică? 2 Corinteni 5:17-21

Ca fapte noi, Dumnezeu ne încredințează o misiune importantă, o triplă lucrare a împăcării.

1. Biserica noastră este formată din credincioși care erau odinioară depărtați de Dumnezeu, dar care, prin harul și jertfa lui Hristos, au fost apropiați de El prin Duhul Sfânt. Noi suntem rămășița și avem de dus în lume un mesaj necesar pentru timpul sfârșitului. Misiunea noastră este să-i invităm pe cei care sunt încă departe de Dumnezeu să se împace cu El și să ni se alătore în misiune.

2. Biserica este formată din credincioși împăcați unul cu altul. Cine este una cu Hristos este una și cu ceilalți credincioși. Acesta nu trebuie să fie doar un ideal înalt, ci o realitate vizibilă. Pacea și armonia dintre frați și surori este dovada pentru lume că Isus este Mântuitorul și Răscumpărătorul (Ioan 13:35).

3. Prin această misiune a împăcării, biserica se implică în aducerea la îndeplinire a planului lui Dumnezeu de răscumpărare. Miza marii lupte este Dumnezeu și caracterul Său. Unitatea și pacea din biserică sunt parte din împlinirea planului Său înțelept (Efeseni 3:8-11).

Marti, 27 noiembrie – Unitatea practică

Ellen G. White scria: „Cum a fost Hristos în viața Sa pe pământul acesta, așa trebuie să fie fiecare creștin. El este exemplul nostru nu doar prin puritatea Lui deplină, ci și prin răbdarea, bunătatea și dispoziția Sa plăcută.” - *Signs of the Times*, 16 iulie 1902. Cuvintele acestea ne aduc aminte de apelul lui Pavel către filipeni: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

3. În ce domenii ale vieții suntem chemați în special să ne dovedim credința față de Isus? Cum să fim martori ai Evangheliei în viața publică? Efeseni 4:25-32; 5:1,2

Există multe pasaje în Scriptură (vezi și Coloseni 3:1-17) în care creștinii sunt îndemnați să urmeze exemplul dat de Isus și să fie martori activi ai harului lui Dumnezeu. Suntem îndemnați să căutăm binele altora (Matei 7:12), să ne purtăm poverile unii altora (Galateni 6:2), să ducem o viață simplă și să ne preocupăm de lucrurile spirituale, nu de cele materiale (Matei 16:24-26; 1 Petru 3:3,4), să avem obiceiuri sănătoase (1 Corinteni 10:31) și o purtare frumoasă (1 Petru 2:11,12). Cât de des subestimăm influența caracterului creștin asupra celor din jur? Răbdarea manifestată în circumstanțe supărătoare, viața disciplinată în împrejurări tensionate, spiritul blând în fața nerăbdării și cuvintelor aspre sunt caracteristicile spiritului lui Isus, pe care suntem invitați să ni le însușim. Pe măsură ce le dăm mărturie oamenilor care au o părere greșită despre Dumnezeu, devenim o putere spre bine, care îi aduce slavă. Ca reprezentanți ai lui Hristos, credincioșii trebuie să fie cunoscuți pentru integritatea lor morală și pentru preocuparea lor practică pentru binele altora. Experiența noastră religioasă, dacă este autentică, se va face remarcată și va avea un impact asupra lumii. Și dacă vom face front comun și vom descoperi lumii caracterul lui Hristos, mărturia noastră va fi într-adevăr puternică.

Ce fel de mărturie le dai celor din jurul tău? Ce trăsătură a ta îi atrage pe alții să-L urmeze pe Isus?

Miercuri, 28 noiembrie – Unitate în condițiile diversității

În Romani 14 și 15, sunt în discuție niște probleme care divizau biserica din Roma. Pavel le cere credincioșilor să fie toleranți și răbdători unii cu alții, ca să nu existe dezbinare în biserică.

4. Ce probleme de conștiință îi făceau pe membrii bisericii din Roma să se judece unul pe altul și să nu poată fi uniți? Romani 14:1-6

Probabil că aici era vorba de aspecte legate de necurăția ceremonială iudaică. Pavel îi îndeamnă pe credincioși să nu se apuce „la vorbă asupra părerilor îndoielnice” (Romani 14:1), chestiuni discutabile care nu priveau mântuirea și care ar trebui să rămână la latitudinea conștiinței fiecăruia (Romani 14:5.)

Legat de alimentație, Pavel nu se referă aici la consumul cărnii interzise în Leviticul 11. Nu există nicio dovadă că primii creștini ar fi început să mănânce carne de animale necurate și este cert că Petru nu consuma așa ceva (Faptele 10:14). Faptul că cei „slabi” nu mâncau decât verdețuri (Romani 14:2) și că disputa era legată și de băutură (vers. 17,21) arată că aici este vorba despre necurăția ceremonială, dovadă cuvântul „necurat” (*koinos*) din versetul 14. În versiunea Vechiului Testament în limba greacă veche, termenul nu este folosit cu referire la animalele necurate din Leviticul 11, ci la „întinarea”, „necurăția” ceremonială. Se pare că unii credincioși nu mâncau la mesele de părtășie de teamă că alimentele erau preparate necorespunzător sau că fuseseră jertfite idolilor.

Când vorbește despre păzirea anumitor zile, Pavel nu se referă la Sabat - el păzea Sabatul (Faptele 13:14; 16:13; 17:2) -, ci, mai degrabă, la sărbătorile sau zilele de post iudaice. Pavel îndeamnă la toleranță față de cei sinceri și scrupuloși în respectarea acestor ritualuri, atâta timp cât ei nu le consideră mijloace de mântuire. Dovada unității creștinilor stă în răbdarea și îndelunga răbdare față de cei care au alte păreri în aspecte neesențiale ale credinței.

Cum facem deosebire între lucrurile esențiale și cele neesențiale?

Joi, 29 noiembrie – Unitatea în misiune

5. Compară starea ucenicilor din timpul Cinei Domnului cu cea de la Ziua Cincizecimii. Cum au ajuns să se schimbe atât de mult? Luca 22:24; Faptele 1:14; Faptele 2:1,46

Ucenicii au ajuns să fie „una” pentru că s-au adunat cu toții și s-au rugat pentru împlinirea făgăduinței lui Isus de a le trimite un Mângâietor.

În timp de așteptau, ar fi putut găsi cu ușurință motive să se critice unul pe altul. Unii l-ar fi putut condamna pe Petru pentru că l-a tăgăduit pe Isus (Ioan 18:15-18,25-27) și pe Toma, pentru că s-a îndoit de învierea lui Isus (Ioan 20:25), pe Ioan și Iacov pentru că au cerut locurile cele mai înalte în împărăția Sa (Marcu 10:35-41) sau pe Matei care fusese un vameș demn de dispreț (Matei 9:9).

„Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungerea sfântă, care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care le-a făgăduit-o Domnul Hristos.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 29

Părtășia și rugăciunile intense i-au pregătit pe ucenici pentru experiența Cincizecimii. Când s-au apropiat de Dumnezeu și au lăsat deoparte deosebirile dintre ei, Duhul Sfânt i-a pregătit să dea mărturie despre Isus fără teamă și cu îndrăzneală. Isus le iertase multele greșeli și aveau curaj să meargă înainte. Acum, „năzuința credincioșilor era să descopere asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru extinderea împărăției Sale.” - *Ibidem*, pp. 37-38. De aceea, Domnul a făcut lucruri minunate prin ei. Ce lecție pentru noi, ca biserică!

Este ușor să vedem greșelile altora. De ce ar trebui să lăsăm deoparte greșelile altora? Care ar trebui să fie ținuta noastră?

Vineri, 30 noiembrie – Un gând de încheiere

„În cadrul bisericii, Scriptura ilustrează modul în care Duhul Sfânt a călăuzit biserica primară în procesul de luare a deciziilor. Lucrul acesta se vede în cel puțin trei moduri strâns legate între ele: prin revelații (Duhul Sfânt le-a spus oamenilor ce au de făcut: Corneliu, Anania, Filip și, probabil, aruncarea sorților), prin Scriptură (biserica a ajuns la o concluzie folosindu-se de Scriptură) și prin consens (Spiritul a lucrat în cadrul comunității, aproape imperceptibil, creând un consens prin dialog și studiu, astfel că biserica a înțeles că Duhul Sfânt este la lucru). Se pare că, atunci când comunitatea credincioșilor s-a confruntat cu controverse culturale, doctrinare sau teologice, Duhul Sfânt a lucrat prin consens în procesul de luare a deciziilor. Aici vedem rolul activ al comunității credincioșilor, și nu doar al liderilor ei, dar și importanța rugăciunii pentru discernământ. Călăuzirea Duhului Sfânt este simțită prin înțelegerea de către comunitate a Cuvântului lui Dumnezeu, a experienței membrilor ei și a nevoilor lor și prin experiența liderilor implicați în procesul de slujire. Diferitele decizii ale bisericii au fost luate în cadrul unui proces călăuzit de Dumnezeu, în care Scriptura, rugăciunea și experiența au fost elemente ale reflecției teologice.” - Denis Fortin, „Duhul Sfânt și biserica”, în Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Mesajul, misiunea și unitatea bisericii*, p. 355

Pentru studiu suplimentar: *Evanghelizare*, subcapitolul „Unitate în diversitate”, ed. 2008, pp. 78-81.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 35-41

1. Ce a făcut Esau cu toată familia și averea sa?
2. Ce mărfuri duceau cămilele ismaeliților care l-au cumpărat pe Iosif?
3. Cine și-a serbat ziua de naștere în timpul detenției lui Iosif?
4. Ce vârstă avea Iosif când s-a înfățișat înaintea lui Faraon?

Istoria mântuirii, capitolul 40

5. Cum și-a dat seama Petru că ceea ce i se întâmplase nu fusese un vis sau o viziune?

1 decembrie - 7 decembrie

Unitatea și refacerea relațiilor

Textul de memorat: „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10)

După cum am văzut deja, relația dintre credincioși a fost încordată uneori, chiar și după Cincizecime. Din Noul Testament aflăm cum au procedat conducătorii și membrii bisericii în acele situații. Și ne sunt transmise lecții extrem de valoroase pentru biserica de astăzi. El arată ce rezultate pozitive au aplicarea principiilor biblice și păstrarea unității în Hristos.

În studiul de săptămâna aceasta, vom discuta despre refacerea relațiilor dintre membrii bisericii și despre impactul acestor relații asupra unității noastre în Hristos. Duhul Sfânt lucrează la apropierea oamenilor de Dumnezeu și apropierea noastră unii de alții, la dărâmarea barierelor care ne despart de Dumnezeu și a barierelor care ne despart pe unii de alții. Pe scurt, cea mai mare dovadă a puterii Evangheliei nu este dată în primul rând de declarațiile bisericii, ci de modul ei de viață.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Dacă nu avem această dragoste, discuțiile despre unitatea bisericii sunt fără rost.

Duminică, 2 decembrie – Refacerea prieteniei

Pavel și Barnaba au dat mărturie despre Isus împreună. La un moment dat însă, au avut o divergență în legătură cu Ioan Marcu (Faptele 13:13; 15:36-39).

„Acest lucru l-a făcut pe Pavel ca, pentru un timp, să-l judece pe Marcu foarte nefavorabil, ba chiar cu asprime. Barnaba, pe de altă parte, era înclinat să-l scuze din cauza lipsei lui de experiență. El se temea ca nu cumva Marcu să părăsească lucrarea, pentru că vedea în el calități care aveau să-l facă potrivit a fi un lucrător folositor pentru Hristos.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 124-125

Dumnezeu îi folosea pe toți acești bărbați în lucrarea Sa și disensiunea trebuia rezolvată. Apostolul care predica despre har trebuia să-i arate har tânărului predicator care îl dezamăgise. Apostolul iertării trebuia să ierte. Ioan Marcu s-a dezvoltat sub îndrumarea lui Barnaba (Faptele 15:39) și se pare că, în cele din urmă, Pavel a fost impresionat de schimbarea lui.

1. Ce declarații ale lui Pavel arată că relația sa cu Ioan Marcu a fost refăcută și că și-a recăpătat încrederea în el? Coloseni 4:10,11; 2 Timotei 4:11

Deși puține, informațiile sunt clare. Pavel și-a recăpătat încrederea în Marcu. L-a recomandat cu căldură pentru modul în care a lucrat împreună cu el în biserica din Colose. Către sfârșitul vieții, a insistat ca Timotei să-l aducă la Roma, fiindcă era „de folos pentru slujbă” (2 Timotei 4:11). Lucrarea apostolului a avut de beneficiat de pe urma tânărului predicator, pe care este clar că l-a iertat. Bariera dintre ei a căzut și au putut să colaboreze la răspândirea Evangheliei. Toate neînțelegerile și justificările au fost lăsate în urmă.

De ce să-i iertăm pe cei care ne-au greșit sau ne-au dezamăgit? De ce iertarea nu include neapărat și refacerea relației? De ce nu e necesar să o includă?

Luni, 3 decembrie – De la sclav la fiu

În timpul întemnițării în Roma, Pavel a cunoscut un sclav fugar, pe nume Onisim, al cărui stăpân îi era prieten și era conducătorul bisericii din Colose. Epistola către Filimon este apelul adresat de Pavel acestui prieten de a-l reprimi cu bunătate pe sclav.

Pavel pune preț pe relațiile cu oamenii. El știa că relațiile rupte afectează dezvoltarea spirituală și unitatea bisericii. Resentimentele față de Onisim i-ar fi pătat lui Filimon mărturia creștină și ar fi știrbit mărturia bisericii pentru locuitorii acelei cetăți.

2. Ce principii importante pentru refacerea relațiilor găsim în această scurtă epistolă? Nu uita: cuvântul-cheie este *principii!* Filimon 1-25

Ne-am aștepta ca Pavel să condamne aici relele sclaviei. Însă el a avut o strategie mult mai eficientă. Conștient că Evanghelia ar trebui să înlăture orice diferență de clasă (Galateni 3:28; Coloseni 3:10,11), apostolul l-a trimis pe Onisim înapoi la Filimon, dar nu ca pe un sclav, ci ca pe un fiu spiritual și ca pe „un frate preaiubit” în Domnul (Filimon 16).

El știa care era soarta unui sclav fugar. Putea fi prins oricând și torturat sau omorât. Însă Onisim, care era acum frate de credință al lui Filimon, putea avea un viitor mai bun. Se putea bucura de hrană și de un acoperiș deasupra capului prin grija stăpânului. Refacerea relației putea să-i schimbe radical perspectivele. El devenise un „frate credincios și preaiubit” și un colaborator al apostolului (Coloseni 4:9). Pavel și-a dorit atât de mult ca Filimon să accepte împăcarea, încât a fost dispus să plătească el pentru daunele produse de Onisim.

Pornind de la învățăturile Evangheliei exemplificate aici, ce idee ai putea să aplici la relația dificilă, încordată sau chiar ruptă cu o anumită persoană? Cum pot preveni principiile acestea dezbinarea bisericii locale din care faci parte?

Marti, 4 decembrie – Daruri spirituale pentru unitate

3. Biserica din Corint avea probleme serioase. Ce învățături dă Pavel care să ajute la vindecare și la refacerea relațiilor? 1 Corinteni 3:5-11; 1 Corinteni 12:1-11; 2 Corinteni 10:12-15

Apostolul spune că Isus folosește diferiți lucrători pentru a îndeplini diferite slujbe în biserică. Sa și că toți aceștia lucrează împreună la zidirea împărăției Sale.

Dumnezeu ne cheamă la cooperare, nu la competiție. El ne înzestrează cu daruri ca să colaborăm la slujirea trupului lui Hristos și a societății. Nu există daruri mai importante și daruri mai puțin importante. Toate sunt necesare în biserică. El nu ne-a dat daruri spre folosul personal, ci ni le-a dat, prin Duhul Sfânt, ca să contribuim la răspândirea Evangheliei (1 Corinteni 12:11,18-23).

Nu este înțelept să ne comparăm cu alții, fiindcă fie ne vom descuraja, fie ne vom lăuda. Dacă ni se pare că alții sunt cu mult „superiori” nouă, ne vom deprima și nu ne vom mai împlini lucrarea cu același elan. Iar dacă ne considerăm mai eficienți decât alții în lucrarea creștină, vom cădea în mândrie, sentiment pe care n-ar trebui să-l nutrească niciun creștin.

Ambele atitudini ne fac ineficienți pentru Hristos și pentru părtășia dintre noi. Când vom lucra liniștiți cu cei din sfera noastră de influență, vom fi bucuroși și mulțumiți. Eforturile noastre vor completa eforturile celorlalți membri și biserică lui Hristos va face pași mari spre împărăția Sa.

Ai fost vreodată invidios pe cineva pentru darurile lui spirituale? Ți s-a întâmplat vreodată să te mândrești cu darurile tale? Care au fost urmările?

Miercuri, 5 decembrie – Iertarea

Ce înseamnă să iertăm? Dacă iertăm pe cineva care ne-a făcut un mare rău, înseamnă că îi justificăm fapta? Iar dacă nu-și regretă fapta, merită să-l iertăm?

4. Ce ne spun despre iertare pasajele următoare? Luca 23:31-34; Romani 5:8-11; 2 Corinteni 5:20,21; Efeseni 4:26

Hristos a luat inițiativa împăcării noastre cu Dumnezeu. „Bunătatea lui Dumnezeu” ne „îndeamnă la pocăință” (Romani 2:4). Prin Hristos, noi am fost împăcați cu El pe când eram încă păcătoși, dar nu pentru că ne-am mărturisit păcatul și ne-am pocăit, ci pentru că Hristos a murit pentru noi. Noi trebuie să ne mărturisim păcatele ca să dovedim că suntem conștienți de ele și să cerem iertare (1 Ioan 1:9), nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de mărturisirea noastră ca să ne ierte. Iertarea nu schimbă atitudinea Dumnezeu față de noi, ci atitudinea noastră față de El.

Dar trebuie să iertăm și noi, chiar dacă cel greșit nu merită. Dacă nu iertăm, aceasta ne va afecta pe noi mai mult decât pe el - durerea sufletească se acumulează și sporește răul pe care ni l-a făcut. Lipsa dispoziției de a ierta și ranchiuna produc dezbinări și tensiuni în biserică, iar acestea slăbesc unitatea.

Când îl iertăm pe cel care ne-a greșit, nu îl mai condamnăm, pentru că și Hristos ne-a scutit pe noi de condamnare. Prin aceasta nu-i justificăm fapta, dar putem să ne împăcăm cu el pentru că și Hristos ne-a împăcat cu Sine când I-am greșit. Putem ierta pentru că și noi am fost iertați. Putem iubi pentru că și noi suntem iubiți. Iertarea este o alegere. Putem alege să iertăm în pofida faptelor sau atitudinilor celui care ne-a greșit. Acesta este adevăratul spirit al lui Isus!

Cum ne poate ajuta gândul că Hristos ne-a iertat să învățăm să-i iertăm pe alții? De ce este iertarea un aspect esențial pentru viața noastră creștină?

Joi, 6 decembrie – Refacerea relațiilor și unitatea

5. Care sunt cei trei pași recomandați de Isus când un membru al bisericii păcătuiește împotriva altuia? Cum îi aplicăm la situațiile de astăzi? Matei 18:15-17

Scopul urmărit de Isus prin sfaturile din Matei 18 este să păstreze eventualele conflicte dintre membrii bisericii într-un cadru cât mai restrâns posibil - problema să fie rezolvată direct de cele două persoane implicate. Pe măsură ce crește numărul celor implicați în conflict, cresc și neînțelegerile și pericolul de a fi lezați și alții. Se formează tabere și se trasează linii de luptă. Însă, când creștinii își rezolvă problemele între ei, în spiritul iubirii creștine și al înțelegerii, se creează o atmosferă favorabilă împăcării și Duhul Sfânt poate lucra la inima lor.

În unele cazuri, apelurile personale pentru rezolvarea conflictului rămân fără răspuns. Îndemnul lui Isus este să luăm atunci cu noi unul sau doi inși. Să reținem că acesta este al doilea pas, nu primul! Iar scopul este apropierea oamenilor, nu o distanțare și mai mare. Cel sau cei care îl însoțesc pe cel lezat nu vin ca să-i dea lui dreptate sau să-l învinuiască pe cel care a greșit. Ei vin ca sfătuitori și parteneri de rugăciune plini de iubire și compasiune creștină, pentru a înlesni împăcarea celor doi.

Există și situații în care niciun efort de împăcare nu dă roade. Isus ne învață atunci să aducem chestiunea înaintea bisericii. Aceasta nu înseamnă să ne ridicăm în plin serviciu divin și să spunem ce problemă avem. Locul potrivit (dar numai când primii doi pași spre împăcare au eșuat) este comitetul bisericii. Să reținem totuși că scopul este împăcarea, nu învinovățirea unuia și dezvinovățirea altuia.

„Nu lăsa ca resentimentul să se transforme în răutate. Nu îngădui ca rana să se infecteze și să erupă în cuvinte otrăvite, care întinează mintea celor ce le ascultă. Nu permite ca gândurile pline de amărăciune să continue să umple mintea ta și a lui. Mergi la fratele tău și vorbește cu el despre problema în cauză, cu umilință și sinceritate.” - Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 371

Vineri, 7 decembrie – Un gând de încheiere

„Când Hristos locuiește în sufletul lucrătorilor, când egoismul este mort, când nu există nicio rivalitate, nicio luptă pentru supremație, când există unitate, când ei se sfințesc, așa încât dragostea unul față

de altul este văzută și simțită, atunci ploaia harului Duhului Sfânt va veni asupra lor tot așa de sigur cum este faptul că făgăduința lui Dumnezeu nu va da greș în nicio iotă sau o frântură de slovă.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2010, p. 158

„Ca să stăm în ziua cea mare a Domnului adăpostiți în Hristos, turnul nostru de scăpare, trebuie să îndepărtăm orice invidie și orice luptă pentru supremație. Trebuie să distrugem complet rădăcinile acestor gânduri nesfinte, ca nu cumva să prindă din nou viață. Să ne așezăm în întregime de partea Domnului.” - Ellen G. White, *Evenimentele ultimelor zile*, ed. 2003, pp. 137-138

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 42-48

1. Care sunt cuvintele prin care Iacov a acceptat posibilitatea de a fi lipsit de copiii săi?
2. Cui i-a spus Faraon: „Tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi”?
3. Câte suflete au venit cu Iacov în Egipt (și cum se explică diferența între cele două cifre)?
4. Pământurile cui au rămas necumpărate de Iosif pentru Faraon, în timpul foametei?

Istoria mântuirii, capitolul 41

5. Ce anume le era evreilor greu să priceapă?

8 decembrie – 14 decembrie

Unitate în închinare

Textul de memorat: „*El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»*” (Apocalipsa 14:7)

În perioada imediat următoare Cincizecimii, primii creștini au acordat mult timp închinării: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42). Inima lor se umplea de bucurie și de recunoștință față de Dumnezeu la gândul că Isus era Mesia, împlinirea profețiilor din Vechiul Testament. Ce privilegiu era pentru ei să cunoască acest adevăr! Ei simțeau nevoia să petreacă timp împreună în părtășie, studiu și rugăciune, ca să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru că li se descoperise prin viața, moartea și învierea lui Isus și făcuse atâtea pentru ei.

Biserica lui Isus Hristos este, prin definiție, o biserică închinătoare, chemată de Dumnezeu la existență ca să fie „o casă duhovnicească, o preoție sfântă” care să aducă „jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5). Recunoștința față de Dumnezeu exprimată în cadrul închinării comunității transformă inima și mintea participanților după caracterul Său și îi pregătește pentru slujire.

Subiectul studiului de săptămâna aceasta este semnificația închinării și modul în care contribuie ea la păstrarea unității credincioșilor în Isus.

Duminică, 9 decembrie – Să ne închinăm doar Creatorului

Când vorbim despre închinare, subliniem de obicei elementele închinării, ce presupune ea și cum se desfășoară. Dar ce este ea de fapt? Ce înseamnă să ne închinăm lui Dumnezeu? Și de ce ne închinăm? Potrivit cu Psalmii 29:2, a ne închina Domnului înseamnă a-I da slava și cinstea care I se cuvin.

1. Capitolele 4 și 5 din Apocalipsa descriu modul cum a fost primit Isus la înălțarea Sa la cer. De ce I se închină locuitorii cerului lui Dumnezeu și lui Isus, Mielul lui Dumnezeu? Apocalipsa 4:8,11; 5:9,10,12,13

Închinarea este răspunsul ființelor create, prin cuvinte de adorare și de mulțumire, la dragostea lui Dumnezeu, este exprimarea recunoștinței pentru lucrarea Sa de creare și de mântuire. La sfârșitul timpului, și cei răscumparați se vor alătura în adorare (vezi Apocalipsa 15:3,4).

Prin urmare, închinarea este răspunsul credinței noastre în Dumnezeu față de lucrările Sale mărețe pentru noi: ne referim aici, în primul rând, la lucrarea de creare și, în al doilea rând, la lucrarea de răscumparare. Prin închinare, îi arătăm adorarea, venerația, lauda, dragostea și ascultarea pe care considerăm că le merită. Sigur că informațiile pe care le avem despre Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru, provin din ceea ce El ne-a descoperit în Scriptură și din ceea ce ne-a descoperit mai deplin despre El Isus, prin persoana și lucrarea Sa (vezi Ioan 14:8-14). De aceea I se închină creștinii lui Isus ca Mântuitor și Răscumparător, subliniind astfel moartea și învierea Sa.

Creștinii se adună pentru închinare dintr-un sentiment de admirație și de recunoștință față de Dumnezeu.

Numește trei binecuvântări pe care le-am primit prin Hristos, Creatorul și Mântuitorul nostru.

Luni, 10 decembrie – Falsa închinare

2. Care a fost cea de-a treia ispită cu care S-a confruntat Isus în pustie? Matei 4:8,9

Mândru și plin de sine, Satana s-a intitulat stăpânul legitim al lumii, proprietarul bogățiilor și frumuseților ei și a pretins onoare și respect din partea tuturor locuitorilor ei, de parcă el ar fi creat-o. Ce insultă la adresa lui Dumnezeu, Creatorul nostru și Tatăl lui Isus! El a dovedit că știa foarte bine ce înseamnă să te închini: să-I aduci onoare și respect Proprietarului de drept al universului.

3. Compară experiența celor trei tineri evrei din Daniel 3 cu situația din timpul sfârșitului – Apocalipsa 13:4 și 14:9-11. Pentru ce se va da lupta atunci?

Din vremea lui Cain și Abel, a celor trei tineri evrei din Babilon și până la evenimentele finale legate de „semnul fiarei” (Apocalipsa 16:2), Satana a încercat să întemeieze un sistem contrafăcut de închinare, prin care să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu și să-i determine să-i aducă închinare lui. Încă dinainte de căderea lumii în păcat, el a nutrit dorința de a fi ca Dumnezeu (Isaia 14:14). În zilele din urmă, credincioșii vor fi amenințați cu moartea dacă nu se vor închina „icoanei fiarei”, la fel cum au fost amenințați cu moartea cei trei tineri evrei în Babilon dacă nu se închinau „chipului de aur”.

„Timpul de suferință dinaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să le facă tuturor cunoscut faptul că ei I se închină numai lui Dumnezeu și că niciun motiv, nici chiar viața însăși, nu-i poate determina să facă o concesie cât de mică închinării false. Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat, chiar dacă urmarea ar fi închisoarea, exilul sau moartea.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 354

Pe ce căi subtile încearcă să se impună falsa închinare în prezent?

Marti, 11 decembrie – Solia primului înger

Advenștii de ziua a șaptea consideră că soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12 descriu misiunea lor și esența mesajului lor de dinaintea revenirii lui Isus (Apocalipsa 14:14-20). Ele conțin mesaje care trebuie spuse „cu glas tare” tuturor locuitorilor pământului.

4. Care este solia primului înger? Apocalipsa 14:6,7

Prima solie aduce Evanghelia în atenția tuturor locuitorilor pământului, ca o împlinire a profeției lui Isus din Matei 24:14, transmițând și ideea de iminență. Și îi îndeamnă pe oameni să-I acorde lui Dumnezeu toată atenția, pentru că „a venit ceasul judecării Lui”.

„Temeți-vă de Dumnezeu!” Mulți vor fi îngroziți de solia aceasta. Însă pentru cei care L-au urmat pe Isus, ea va fi un apel la venerație și respect. Ei văd în ea împlinirea făgăduințelor Sale și sunt cuprinși de recunoștință și respect profund.

„Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Cuvintele acestea fac trimitere directă la porunca despre Sabat, cu referirea ei la crearea lumii (Exodul 20:8-11).

Dumnezeul Creator, care a instituit Sabatul ca zi de comemorare a puterii Sale creatoare, este Cel căruia I se cuvin închinarea și preamărirea. Interesant că, la sfârșitul timpului, închinarea va arăta de care parte este fiecare în marea luptă. Solia acesta este un apel adresat tuturor locuitorilor pământului de a se închina Creatorului.

„Punctul central în criza finală va fi închinarea. Apocalipsa arată că testul nu va consta în interzicerea închinării, ci în obligația de a i se aduce închinare altcuiva decât lui Dumnezeu. Atunci, vor exista în lume doar două categorii de oameni: cei care se tem de Dumnezeu adevărat și I se închină (11:1,18; 14:7) și cei care urăsc adevărul și care se închină balaurului și fiarei (13:4-8; 14:9-11).” - Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, 2002, pp. 444-445

Miercuri, 12 decembrie – Studiul biblic și părtășia

5. Care sunt elementele închinării în biserica creștină primară? Faptele 2:42

Încă din primele zile ale existenței bisericii, închinarea a avut ca element principal studiul Cuvântului. Primii creștini studiau Scripturile cu perseverență ca să vadă ce spun ele despre Isus Mesia. Se adunau în fiecare zi pentru a se bucura împreună de binecuvântările divine și pentru a se încuraja reciproc. Ei extrăgeau din Cuvânt adevărurile sacre care au format temelia mesajului lor pentru lume.

6. Ce spun pasajele de mai jos despre importanța studierii Cuvântului lui Dumnezeu împreună cu alți credincioși? 2 Împărați 22:8-13; Faptele 17:10, 11; 2 Timotei 3:14-17

„Oriunde sunt vestite adevărurile Evangheliei, cei care din sinceritate doresc să facă ce este bine sunt conduși la o sârguincioasă cercetare a Scripturilor. Dacă, în timpul evenimentelor finale ale istoriei acestui pământ, cei cărora le sunt vestite adevărurile probatoare ar urma exemplul bereenilor, cercetând zilnic Scripturile și comparând Cuvântul lui Dumnezeu cu soliile aduse lor, astăzi ar fi un număr mult mai mare de oameni care ascultă de preceptele Legii lui Dumnezeu acolo unde nu sunt decât puțini.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 169

Cât de bine ești întemeiat pe adevărurile Bibliei? Ești suficient de bine întemeiat ca să rămâi neclintit în fața amenințării cu moartea, asemenea celor trei tineri evrei?

Joi, 13 decembrie – Frângerea pâinii și rugăciunile

Primii creștini, deși au avut unele probleme, au fost uniți în credința în Isus și în adevărul pe care El li-l încredințase ca să-l vestească în lume, în „adevărul prezent” cum l-a numit Petru (2 Petru 1:12, în engl.). Uniți astfel în adevăr, și-au exprimat unitatea în mai multe moduri.

„Ei stăruiau... În frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele 2:42). „Frângerea pâinii” se referă probabil la mesele de părtășie, sau mesele obișnuite pe care le aveau credincioșii împreună. La aceste mese, probabil că prezența pâinii și a mustului le amintea de moartea și învierea lui Isus, în așteptarea revenirii Sale apropiate. Primii creștini își luau timp ca să-și amintească de viața și de lucrarea Domnului și le plăcea să vorbească despre acestea. Mesele au devenit ocazii de închinare (vezi Faptele 2:46,47), care contribuiau în mare măsură la întărirea unității dintre ei.

7. În ce situații ne spune cartea Faptele apostolilor că s-au rugat creștinii împreună? Pentru ce s-au rugat? Faptele 1:14; Faptele 4:23-31; Faptele 12:12

Primii creștini prețuiau mult posibilitatea de a comunica direct cu Dumnezeu și nu pierdeau niciodată ocazia de a-I face cereri când erau împreună pentru închinare. Pavel spune în 1 Timotei 2:1 că este important pentru creștini să se roage împreună. Și efesenilor le-a vorbit despre nevoia de rugăciune - vezi Efeseni 6:18,19.

Pe ce căi putem întări unitatea dintre noi? Ce rol are aici rugăciunea de mijlocire?

Vineri, 14 decembrie – Un gând de încheiere

„«De aceea, Sabatul este fundamentul închinării la Dumnezeu, deoarece ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nicio altă instituție nu face lucrul acesta. Adevărata bază a închinării la Dumnezeu, nu numai în ziua a șaptea, ci a închinării în general, o constituie deosebirea dintre Creator și ființele create. Acest mare fapt nu-și poate pierde niciodată valoarea și nu trebuie uitat niciodată» (J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, cap. 27). Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden cu scopul de a păstra acest adevăr în atenția oamenilor pentru totdeauna. Atâta timp cât calitatea Sa de Creator al nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, Sabatul va continua să fie un semn și un monument comemorativ al acestui adevăr. Dacă Sabatul ar fi fost păzit la nivel global, gândurile și sentimentele

omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și închinării și n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al loialității față de adevăratul Dumnezeu, care «a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor». Rezultă că mesajul prin care li se poruncește oamenilor să se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui le cere, de fapt, să păzească porunca a patra.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 361

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 49-Exodul 5

1. Care dintre fiii lui Iacov era cunoscut pentru cuvintele frumoase pe care le rostea?
2. De unde vine denumirea „Abel-Mițraim”?
3. Cum erau strigătele pe care le scoteau israeliții din cauza robiei?
4. Cine s-a dus să i se plângă lui Faraon de condițiile grele de muncă?

Istoria mântuirii, capitolul 42

5. Ce efect a avut faptul că Pavel a fost trimis din cetate în cetate, pentru judecată?

15 decembrie - 21 decembrie

Organizația bisericii și unitatea

Textul de memorat: „Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob.” (Matei 20:26,27)

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi suntem creștini neoprotestanți și credem că mântuirea este doar prin credința în Isus Hristos. Pentru a beneficia de darurile pe care ni le-a pus Hristos la dispoziție nu avem nevoie de intermedierea unei biserici sau a unei ierarhii bisericești. Le putem primi direct de la El, fiindcă El a murit în locul nostru pe cruce și mijlocește pentru noi ca Mare-Preot în sanctuarul din cer.

Biserica a fost adusă la existență de Dumnezeu pentru noi, dar nu ca mijloc de mântuire, ci ca loc în care și prin care să auzim și să vestim mântuirea. Ea este o organizație creată de Isus pentru răspândirea Evangheliei în lume. Organizația are valoare în măsura în care susține și facilitează misiunea. În absența ei, mesajul despre mântuire nu ar putea fi transmis oamenilor cu tot atâta eficiență. Săptămâna aceasta vom vedea de ce este organizația bisericii esențială pentru misiune și cum poate ea promova unitatea bisericii.

Duminică, 16 decembrie – Hristos, Capul bisericii

În Noul Testament, relația dintre Hristos și biserica Sa este ilustrată printr-o metaforă - biserica este trupul lui Hristos. Biserica depinde de El pentru însăși existența ei. El este Capul (Coloseni 1:18, Efeseni 1:22) și Sursa ei de viață. Fără El, ea nu ar exista. Biserica își trage identitatea din Hristos, deoarece El este Temelia, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței și al învățăturilor ei. Hristos și Cuvântul Său descoperit în Scriptură îi determină identitatea.

1. Ce altă metaforă folosește Pavel când vorbește despre relația dintre Hristos și biserica Sa? Care sunt caracteristicile acestei relații? Efeseni 5:23-27

Poate că avem rețineri față de ideea de supunere, din cauza abuzurilor la care s-au pretat conducătorii din secolele trecute. Și totuși biserica trebuie să se supună Capului, lui Hristos, și este supusă autorității Lui. Când îl recunoaștem drept Cap al bisericii, ne aducem aminte că Lui și numai Lui îi datorăm credință supremă. Biserica trebuie să se organizeze, însă organizația trebuie să se supună permanent autorității Lui, adevăratul Conducător al bisericii.

„Biserica este clădită pe Hristos, ca temelie a ei; ea trebuie să asculte de Hristos, Capul ei. Nu trebuie să fie stăpânită de om și nici să depindă de om. Mulți pretind că un anumit loc în biserică le dă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă și ce trebuie să facă ceilalți oameni. Dumnezeu nu aprobă această pretenție. Mântuitorul declară: «Voi toți sunteți frați.» Toți suntem expuși ispitei și supuși greșelii. Nu ne putem încrede în nicio ființă mărginită pentru a ne conduce. Temelia credinței este prezența vie a lui Hristos în biserică. În aceasta poate să se încreadă și cel mai slab, iar aceia care se socotesc cei mai tari se vor dovedi cei mai slabi, dacă nu fac din Hristos ajutorul lor.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 357

De ce depindem de Hristos și nu de vreo ființă limitată?

Luni, 17 decembrie – Conducerea prin slujire

Când era cu ucenicii, Isus a trecut probabil deseori prin clipe de exasperare din cauza luptei lor pentru putere, din cauza căutării lor febrile de a ocupa locurile de frunte în împărăția Sa (Marcu 9:33,34; Luca 9:46). Până și la ultima Cină, au fost stăpâniți de această dorință după dominare și supremație (Luca 22:24).

2. Ce principiu de conducere prezintă Isus? Cum putem pune în practică acest principiu în viața noastră și îndeosebi în biserica noastră? Matei 20:25-28

„În acest scurt pasaj, Isus prezintă două modele de autoritate. Primul este concepția romană despre autoritate. În acest model, elita se suprapune ierarhic restului colectivității. Ea are puterea de a lua decizii și așteaptă supunere din partea celor de la nivel inferior. Isus a respins categoric acest model de autoritate când a declarat: «Între voi să nu fie așa.» El le-a prezentat ucenicilor un nou și surprinzător model de autoritate, o respingere sau inversare completă a modelului ierarhic cu care ei erau familiarizați.” - Darius Jankiewicz, „Serving Like Jesus: Authority in God's Church”, în *Adventist Review*, 13 martie 2014, p. 18

Conceptul de autoritate prezentat de Isus aici se bazează pe două cuvinte-cheie: „slujitor” (*diakonos*) și „rob” (*doulos*). Intenția Sa aici nu este desființarea oricărui sistem de autoritate, ci accentuarea ideii că liderii bisericii trebuie să fie mai înainte de toate slujitorii și robii poporului lui Dumnezeu. Rolul lor nu este să exercite autoritate, să stăpânească sau să-și facă o reputație din aceasta. „Hristos își întemeia împărăția pe principii cu totul diferite. El îi chema pe oameni nu să stăpânească, ci să slujească, cel mai tare să poarte neputințele celui slab. Puterea, poziția, talentul, educația îl puneau pe posesorul lor sub o mai mare obligație de a sluji semenilor săi.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 469

Ce exemplu de conducere le-a dat Isus ucenicilor Săi (Ioan 13:1-20)? Ce altă învățătură încearcă El să ne dea în acest pasaj? Cum putem aplica principiul acesta în relațiile cu semenii noștri din biserică și din afara ei?

Marti, 18 decembrie – Păstrarea unității bisericii

3. Potrivit sfaturilor date de Pavel lui Timotei și Tit, cum trebuie să fie un conducător sau un prezbiter? Timotei 2:15; Tit 1:9

Observă cât accent pune Pavel pe păstrarea neștirbită a învățăturilor! Lucrul acesta este esențial pentru unitate, fiindcă mai ales învățăturile ne unesc ca biserică. Cum am afirmat deja, ca adventiști, o biserică atât de diversă din punct de vedere profesional, cultural și rasial, unitatea noastră în Hristos depinde de înțelegerea adevărului pe care El l-a dat. Dacă nu îl înțelegem, ne putem aștepta la haos și dezbinare, mai cu seamă pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului. Citește și 2 Timotei 4:1-4.

Pavel oferă aceste sfaturi inspirate din perspectiva revenirii lui Isus și a zilei judecării. Îi dă lui Timotei aceste sfaturi importante făcând apel la toată autoritatea primită de la Dumnezeu (vezi 1 Timotei 1:1). Și îl îndeamnă să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă învățăturile false aveau să abunde și imoralitatea, să se înmulțească. Aceasta era lucrarea la care era chemat.

Ca parte a lucrării sale de învățare a altora, îl îndeamnă să mustre, să certe, să îndemne, cuvinte care ne trimit cu gândul la rolul Scripturilor (2 Timotei 3:16). Prin urmare, el trebuie să respecte Scriptura, să le prezinte altora învățăturile ei și să le aplice. Iar lucrarea aceasta trebuie să fie îndeplinită cu blândețe. Muștrările aspre rareori îl aduc pe păcătos la Hristos. Dacă avea să urmeze povețele apostolului, sub călăuzirea Duhului Sfânt și cu atitudinea de conducător-slujitor, Timotei avea să păstreze biserica unită.

Prin ce metode practice îi putem ajuta pe conducătorii bisericii noastre să păstreze biserica unită? Ce putem face pentru a fi noi înșine o forță pentru unitate și nu pentru dezbinare, chiar dacă apar divergențe?

Miercuri, 19 decembrie – Disciplina bisericii

Una dintre îndatoririle organizației bisericii este păstrarea disciplinei, o chestiune spinoasă și supusă interpretărilor greșite. Din perspectivă biblică, disciplina urmărește două lucruri: păstrarea purității doctrinei și păstrarea purității vieții și practicii creștine.

Noul Testament susține importanța păstrării purității învățaturii biblice ca urmare a apariției apostaziei și învățăturilor greșite, în special la sfârșitul timpului. Și recomandă păstrarea reputației bisericii prin evitarea imoralității, a necinstei și a depravării. De aceea se spune despre Scriptură că este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16).

4. Ce îndrumări referitoare la disciplină și la mustrarea celui greșit i-a dat Isus bisericii? Matei 16:19; 18:15-20

Biblia susține ideea de disciplină și faptul că orice creștin este răspunzător pentru viața sa morală și spirituală. Biserica trebuie să se distingă prin sfințenie, adică prin faptul că este altfel decât lumea. În Biblie sunt multe exemple de situații în care biserica a fost nevoită să acționeze ferm împotriva imoralității. În biserică, trebuie să fie păstrate standarde morale înalte.

5. Ce învățături ne sunt date pentru tratarea problemelor din biserică? Matei 7:1-5; Galateni 6:1,2

Nu putem nega necesitatea disciplinei în biserică. Fără ea, nu putem fi credincioși Cuvântului. Însă mustrările urmăresc mântuirea persoanei în cauză. Disciplina trebuie să fie, pe cât posibil, răscumpărătoare. Să nu uităm că toți suntem păcătoși și avem nevoie de har. De aceea, când se administrează disciplina, să se facă acest lucru cu umilință, admitând că oricine poate greși.

Concret, ce este o atitudine răscumpărătoare față de cei care greșesc?

Joi, 20 decembrie – Organizare pentru misiune

Noi am fost organizați și uniți ca biserică în scopul misiunii. Nu formăm un fel de club, în care ne întâlnim cu oameni cu preocupări asemănătoare și ne întărim reciproc convingerile (cu toate că și aceste aspecte sunt importante). Noi am fost aduși împreună pentru a vesti lumii adevărul pe care am ajuns să-l iubim.

6. Ce înseamnă pentru biserică de azi misiunea încredințată de Isus? Matei 28:18-20

„Marea trimitere” include patru verbe: duceți-vă, faceți ucenici, botezați-i și învățați-i. Potrivit gramaticii grecești, „faceți ucenici” este verbul principal, iar celelalte trei verbe arată cum trebuie făcut acest lucru. Când biserica își îndeplinește misiunea, împărăția lui Dumnezeu își lărgeste granițele și tot mai mulți oameni din toate popoarele intră în rândurile celor care îl acceptă pe Isus ca Mântuitor. Ascultarea de porunca lui Isus de a fi botezați și de a respecta poruncile Lui creează o nouă familie spirituală. Noii ucenici au asigurarea prezenței Sale în fiecare zi în timp ce fac alți ucenici, la rândul lor. Prezența lui Isus este făgăduința prezenței lui Dumnezeu. Evanghelia după Matei se deschide cu anunțul că Numele lui Isus înseamnă „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:23) și se încheie cu făgăduința că Isus va fi cu noi până la a doua Sa venire.

„Hristos nu le-a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor va fi ușoară. (...) El i-a asigurat că avea să fie cu ei și că, dacă vor merge înainte în credință, vor fi sub pavăza Celui Atotputernic. El i-a îndemnat să fie curajoși și tari, fiindcă între ei avea să fie Cineva mai puternic decât îngerii - Comandantul oștirilor cerului. El a luat toate măsurile pentru ca lucrarea lor să fie adusă la îndeplinire și Și-a asumat răspunderea pentru succesul ei. Cât timp ascultau de Cuvântul Său și lucrau împreună cu El, nu puteau să dea greș.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 23-24

Ce efect ar trebui să aibă asupra noastră făgăduința Domnului Isus că va fi cu noi în timp ce împlinim marea trimitere?

Vineri, 21 decembrie – Un gând de încheiere

„Principiile buneii conduceri sunt valabile în toate tipurile de societate, inclusiv în biserică. Cu toate acestea, în biserică, conducătorul este mai mult decât un conducător. El trebuie să fie și slujitor.

Există o aparentă contradicție între a fi conducător și a fi slujitor. Cum poate cineva să conducă și să slujească în același timp? Nu ocupă conducătorul o poziție de onoare? Nu dă dispoziții și nu se așteaptă ca alții să îl asculte? Atunci cum să ocupe poziția inferioară de slujitor, în care să primească dispoziții și să le îplinească?

Pentru a rezolva acest paradox, trebuie să privim la Isus. El a fost întruchiparea supremă a principiului conducerii prin slujire. Viața Lui întreagă a fost o viață de slujire. Și în același timp, El a fost cel mai mare lider din câți a cunoscut lumea.” - G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be*, 1980, p. 106

Pentru studiu suplimentar: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, cap. „Responsabilitatea individuală și unitatea creștină”; *Slujitorii Evangheliei*, cap. „Unitatea în diversitate” și „Disciplina bisericească”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 6-12

1. Ce israelit avea un fiu născut dintr-o femeie canaanită?
2. În urma cărei plăgi și-au recunoscut vrăjitorii lui Faraon neputința?
3. În urma cărei plăgi a recunoscut Faraon că păcătuisese împotriva Domnului?
4. În ce stare sufletească a ieșit Moise de la Faraon, înainte de ultima plagă?

Istoria mântuirii, capitolul 43

5. Unde privea apostolul Pavel în timp ce stătea la locul execuției (s-a aflat în locul de martiraj)?

22 decembrie - 28 decembrie

Refacerea finală a unității

Textul de memorat: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2 Petru 3:13)

Una dintre marile făgăduințe ale Bibliei este aceea că Isus va reveni. Fără ea, nu am avea nimic, fiindcă ne-am legat toate speranțele de ea și de ceea ce ne va aduce ea. Când Hristos va reveni pe norii cerului, tot ce este pământesc și omenesc, și prin urmare trecător și câteodată chiar fără rost, va dispărea. După ce vom petrece o mie de ani în cer, pământul acesta distrus de războaie, foamete, boli și tragedii va fi făcut nou și va deveni locuința celor răscumparați, reuniți în sfârșit cu Domnul lor și unii cu alții.

Speranța revenirii lui Hristos este o temă importantă a Noului Testament. Creștinii au așteptat secole la rând împlinirea acestei promisiuni. Și noi, adventiștii de ziua a șaptea, așteptăm cu dor întoarcerea Sa. Chiar numele nostru are această semnificație.

Tema acestui ultim studiu este făgăduința aceasta și relația ei cu unitatea creștină. Unitatea noastră în Hristos este deseori amenințată de limitele și de slăbiciunile noastre umane. Însă, la revenirea Domnului, nu vom mai avea motive să căutăm soluții pentru a combate dezbinarea, pentru că nu va mai exista dezbinare. Vom fi una cu Domnul și unii cu alții.

Duminică, 23 decembrie – Asigurarea revenirii lui Hristos

1. Ce ne spune următoarea făgăduință a Domnului Isus despre viața pe care o vor trăi cei răscumparați pe Noul Pământ? Ioan 14:1-3

Primii creștini numeau revenirea lui Hristos „fericita nădejde” (Tit 2:13). Ei se așteptau ca toate profețiile și făgăduințele din Scriptură să se îplinească atunci. Toți cei care îl iubesc pe Hristos așteaptă cu nerăbdare ziua în care vor putea vorbi cu El față în față. Cuvintele Sale din aceste versete ne sugerează că relația noastră cu El și cu ceilalți credincioși va fi strânsă și apropiată.

Creștinii cred în făgăduința aceasta pentru că Biblia ne asigură că ea se va împlini. Noi avem această certitudine, deoarece credem ce a spus Isus: „Mă voi întoarce” (Ioan 14:3). Și pentru că a doua Sa venire a fost anunțată încă din Vechiul Testament, la fel ca prima Sa venire. Înainte de potop, Dumnezeu i-a dezvăluit patriarhului Enoh că venirea în slavă a lui Mesia avea să pună capăt păcatului - vezi Iuda vers. 14,15.

Cu o mie de ani înainte de prima venire a Domnului, regele David a prorocit că Mesia avea să vină pentru a-i strânge pe credincioșii Lui: „Dumnezeul nostru vine și nu tace. ... El strigă spre ceruri sus și spre pământ ca să judece pe poporul Său: «Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!», (Psalmii 50:3-5).

A doua venire a lui Isus este strâns legată de prima. Profețiile despre nașterea și lucrarea Sa (Geneza 3:15; Mica 5:2; Isaia 11:1; Daniel 9:25,26) se află la temelia speranței și încrederii noastre în făgăduințele revenirii. Hristos „S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. ... Tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9:26,28).

Ce speranță și mângâiere sufletească îți insuflă acum făgăduința revenirii Sale?

Luni, 24 decembrie – Făgăduința refacerii

2. Ce făgăduință este dată prin Isaia despre locuința veșnică a celor răscumparați? Isaia 11:1-10

Biblia începe cu istoria creării pământului (Geneza 1, 2). Descrie lumea frumoasă și armonioasă dăruită primilor noștri părinți, Adam și Eva. Iar în ultimele două capitole, ne spune că Dumnezeu va crea o lume perfectă și armonioasă pentru oamenii răscumparați (Apocalipsa 21, 22), va reface pământul după ravagiile păcatului.

Biblia repetă că locuința veșnică a celor răscumparați va fi un loc real, nu imaginar sau un vis. Cei răscumparați vor putea să vadă, să audă, să miroasă, să atingă și să simtă noua realitate. Profeția din Isaia 11 anunță venirea lui Mesia, Inițiatorul noii ere. El va pune capăt violenței și va aduce pacea veșnică. Domnia lui Dumnezeu pe Noul Pământ va aduce armonia în univers.

3. Ce lucruri vor dispărea atunci pentru totdeauna? Apocalipsa 21:1-5

„Pe măsură ce vor trece, unul după altul, anii veșniciei vor aduce descoperiri mai bogate și pline de slavă cu privire la Dumnezeu și cu privire la Hristos. După cum cunoașterea este progresivă, tot așa dragostea, respectul și fericirea vor crește. Cu cât oamenii vor învăța mai mult despre Dumnezeu, cu atât admirația lor față de caracterul Său va fi mai mare. Când Domnul Isus le va descoperi bogățiile răscumparații și reușitele uimitoare din marea luptă cu Satana, inima celor răscumparați va bate cu un devotament mai puternic, iar ei își vor atinge harpele de aur cu o mână mai sigură și zeci de mii și de zece ori câte zece mii de mii de voci se vor uni într-un imn măreț de laudă.” - Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, ed. 2010, p. 339

Cum putem începe să cunoaștem caracterul lui Dumnezeu? Ce trăsătură a caracterului Său se descoperă în armonia și unitatea dintre credincioși?

Marti, 25 decembrie – Învierea și refacerea relațiilor

Încă din primele zile ale existenței bisericii, făgăduința revenirii lui Hristos le-a dat curaj credincioșilor și i-a susținut mai ales în încercări. Oricât de grele erau luptele lor, oricât de mari le erau durerile și întristările, ei aveau speranța revenirii lui Hristos și toate făgăduințele frumoase pe care le include aceasta.

4. Ce făgăduințe găsim în 1 Tesaloniceni 4:13-18? Ce aflăm de aici despre speranța refacerii relațiilor?

Un aspect important al întemeierii împărăției lui Dumnezeu este strângerea celor aleși: „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31). În timp ce aleșii sunt adunați, cei dreپți care au murit vor fi înviați și vor primi nemurirea (1 Corinteni 15:52,53): „întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4:16). Acesta este momentul mult așteptat de noi toți! Cei înviați se vor reîntâlni cu cei care le-au dus dorul. Pavel anticipează acest eveniment cu următoarele cuvinte: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? (1 Corinteni 15:55).

La înviere, cei credincioși ies din morminte, dar nu așa cum au fost depuși în ele, cu trupul bolnav, îmbătrânit și desfigurat, ci cu un trup nou, nemuritor, desăvârșit, fără semnele păcatului, cauza degradării. Sfinții trăiesc împlinirea lucrării Domnului Hristos de refacere și reflectă chipul desăvârșit al lui Dumnezeu, așa cum a intenționat El la crearea lumii (Geneza 1:26; 1 Corinteni 15:46-49).

La revenirea lui Isus, când cei morți în Hristos sunt readuși la viață, cei dreپți în viață vor fi schimbați și vor primi și ei un corp nou și desăvârșit (1 Corinteni 15:53). Astfel, cei răscumparați, cei înviați și cei vii transformați, îl vor întâmpina împreună pe Domnul și vor fi întotdeauna cu El (1 Tesaloniceni 4:17).

Azi, mulți creștini caută explicații naturale chiar și pentru minuni. Ce ne spune făgăduința învierii despre faptul că salvarea noastră este posibilă doar prin lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu?

Miercuri, 26 decembrie – Un pământ nou pentru cei răscumparați

Și Isaia, și Ioan au văzut în viziune Noul Pământ (Isaia 65:17; Apocalipsa 21:1).

5. Cum descrie Ioan frumoasa cetate a celor răscumparați? Ce înțelegem de aici despre unitatea și armonia care vor exista acolo? Apocalipsa 21:2,9-27

6. Râul cu apa vieții și pomul vieții sunt alte două lucruri importante din noua cetate. Care va fi scopul lor pe Noul Pământ? Apocalipsa 22:1-5

Pomul vieții, la care Adam nu a mai avut acces în urma neascultării (Geneza 3:22-24), se va regăsi Edenul refăcut. Accesul la el le este promis tuturor celor care vor birui (Apocalipsa 2:7). El aduce douăsprezece feluri de rod, câte unul diferit în fiecare lună, fapt care poate explica de ce, pe Noul Pământ, „«în fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea», zice Domnul” (Isaia 66:23). Faptul că „frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor” subliniază intenția lui Dumnezeu de a înlătura toate barierele dintre oameni și de a întoarce omenirea la planul inițial: unificarea tuturor popoarelor într-o singură familie plină de armonie și pace.

„«Vindecarea neamurilor» are sensul figurat de îndepărtare a tuturor barierelor și separărilor naționale și lingvistice (...). Popoarele nu mai sunt «neamuri», ci sunt reunite într-o singură familie ca popor adevărat al lui Dumnezeu (...). Frunzele pomului vieții, cu proprietățile lor vindecătoare, vor tămădui toate rănilor - rasiale, etnice, tribale sau lingvistice - care au fărâmițat și divizat omenirea atâtea secole.” - Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, p. 593

Joi, 27 decembrie – Viața pe Noul Pământ

7. Ce i s-a descoperit lui Isaia despre viața pe Noul Pământ? Isaia 35:4-10; 65:21-25

În cartea lui Isaia, întâlnim de câteva ori cuvântul „nou”: „lucruri noi” (42:9; 48:6), „o cântare nouă” (42:10), „ceva nou” (43:19), „un nume nou” (62:2). În capitolul 65 este vorba despre o nouă ordine a lucrurilor. Între toate ființele create de Dumnezeu este pace și armonie. Blestemele legământului abătute asupra țării din cauza neascultării și răzvrătirii (Leviticul 26:14-17, Deuteronomul 28:30) vor fi înlăturate pentru totdeauna, fiindcă păcatul nu mai există.

Cum va fi să trăim într-un loc atât de frumos? Ne vom mai recunoaște prietenii și rudele după ce vom primi nemurirea și vom fi refăcuți complet după chipul lui Dumnezeu? Ucenicii L-au recunoscut pe Domnul Hristos după înviere. Maria L-a recunoscut după glas (Ioan 20:11-16). Toma L-a recunoscut după înfățișare (Ioan 20:27,28). Ucenicii care mergeau spre Emaus L-au recunoscut după modul în care S-a purtat la masă (Luca 24:30,31,35). Deci, dacă vom învia în trup la fel cum a înviat Isus, ne vom recunoaște unii pe alții și vom fi împreună pentru veșnicie!

„Acolo, cei răscumparați vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți. Dragostea și compasiunea pe care însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet își vor găsi acolo manifestarea cea mai profundă și cea mai plăcută. Comuniunea curată cu ființele sfinte, socializarea armonioasă cu îngerii cerești și cu toți credincioșii din toate timpurile care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc întreaga familie din cer și de pe pământ (vezi Efeseni 3:15) - toate acestea constituie motivul fericirii celor răscumparați.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 677

Cum ne putem forma obiceiul de a ne gândi la lucrurile care nu se văd și care sunt veșnice (2 Corinteni 4:16-18) și de a ne bucura de ele încă de pe acum?

Vineri, 28 decembrie – Un gând de încheiere

„Învierea și înălțarea Domnului nostru sunt o dovadă sigură a biruinței sfinților asupra morții și a mormântului și o garanție că cerul le este deschis celor care își spală veșmintele caracterului și le albesc

în sângele Mielului. Domnul Isus S-a înălțat la Tatăl ca reprezentant al neamului omenesc și Dumnezeu îi va duce pe cei care reflectă chipul Său ca să privească și să fie părtași împreună cu El la slava Lui.

Sunt locașuri pentru pelerinii de pe pământ. Există veșminte pentru cei neprihăniți, cu coroane de slavă și lauri ai victoriei. Toate câte ne-au produs necazuri, în providența lui Dumnezeu, în lumea viitoare se vor limpezi. Lucrurile care au fost greu de înțeles își vor găsi explicație. Tainele harului vor fi desfășurate în fața noastră. Acolo unde mintea noastră limitată nu a putut vedea decât confuzie și făgăduințe încălcate, vom vedea cea mai desăvârșită și frumoasă armonie. Vom vedea că dragostea infinită a fost cea care a rânduit experiențele care ni s-au părut cele mai grele. Pe măsură ce ne dăm seama de grija duioasă a Aceluia care face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine nostru, ne vom bucura cu o bucurie de nespus și plină de slavă.” - Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, ed. 2000, p. 457

Pentru studiu suplimentar: *Sfaturi pentru biserică*, cap. „Iată, Eu vin curând”, ed. 2000, pp. 453-459.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 13-19

1. De ce nu i-a condus Domnul pe israeliți pe cel mai scurt drum?
2. Ce metal este amintit pentru a ilustra scufundarea rapidă a egiptenilor în mare?
3. Cum a fost posibil ca urmașii israeliților să vadă mana, chiar și după încetarea acesteia?
4. De unde aflăm că israeliții aveau preoți înainte de stabilirea sistemului preoțesc?

Istoria mântuirii, capitolul 44

5. Cum se deosebesc cele două clase care există între cei ce se pretind urmași ai Domnului?

[Salt la Cuprins](#)

Școala de Sabat audio

Responsabil de text: Viorel Tronaru

<http://www.7adventist.com/studiu/>

